

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

14. ČÍSLO / X. ROČNÍK

8 Kč (10,50 Sk)

7. DUBNA 2002

Z obsahu:

**Radost a naděje
pokorných je v Bohu**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
20. 3. 2002
- strana 2 -

**Chvála Božího
Milosrdenství**

Modlitba sestry Faustyny
- strana 2 -

**Sestra Faustyna Kowal-
ská a neděle Božího
Milosrdenství**

- strana 4 -

**Svatost pokání - nástroj
k dosažení svatosti
a rozpoznání povolání**

Z poselství Svatého otce
k Apoštolské penitenciarii
- strana 6 -

**Sestra Elvira přijímá
maniaky**

Dr. Marino Parodi
- strana 7 -

**Alláh není Otcem
Ježíše Krista**

P. Josef A. Herget CM
- strana 10 -

**Dezinformace o Medžu-
gorji na českém internetu**

RNDr. Ing. František
Mráček, CSc.
- strana 11 -

Skutečná tvář otce Pia (14)

Četba na pokračování
- strana 14 -

*Socha Panny Marie
na bazilice Svaté Rodiny
v Betlémě po izraelském
útoky...*

*Jak dlouho ještě bude
platit „oko za oko,
zub za zub“?*

CHVÁLA BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Modlitba sestry Faustyny

Boží láska je květ, Boží Milosrdenství ovoce. Ať duše, která pochybuje, čte tyto řádky, nabude důvěru.

Milosrdenství Boží,
pramenící z lůna Otce, *důvěřuji ti.*
Milosrdenství Boží,
největší Boží vlastnosti,
Milosrdenství Boží,
nepochopené tajemství,
Milosrdenství Boží, prameni tryskající
z tajemství Nejsvětější Trojice,
Milosrdenství Boží, nedostížitelné lidským
ani andělským rozumem,
Milosrdenství Boží,
které nás voláš z nicoty k bytí,
Milosrdenství Boží,
z něhož pramení všechen život a štěstí,
Milosrdenství Boží, přesahující nebesa,
Milosrdenství Boží,
zdroji divů a zázraků,
Milosrdenství Boží,
zahrnující celý vesmír,
Milosrdenství Boží, sestupující na svět
v osobě vtěleného Slova,
Milosrdenství Boží,
které vytrysklo z otevřené rány
Ježíšova Srdce,
Milosrdenství Boží, skryté v Ježíšově
Srdci pro nás a zvláště pro hříšníky,
Milosrdenství Boží, nevyzpytatelné
v ustanovení Eucharistie,
Milosrdenství Boží
v ustanovení svaté Církve,
Milosrdenství Boží
ve svátosti křtu svatého,
Milosrdenství Boží,
které nás ospravedlňuje
skrze Ježíše Krista,
Milosrdenství Boží,
které nás provází celý život,
Milosrdenství Boží,
které nás zaplavuje
zvláště v hodině smrti,
Milosrdenství Boží,
které nás obdařuje věčným životem,
Milosrdenství Boží,
které nás chrání
před pekelným ohněm,
Milosrdenství Boží,
obracející zatvrzelé hříšníky,

Pokračování na str. 4

Radost a naděje pokorných je v Bohu

Dnes nás vede hlas ženy při modlitbě chvály Pána života. Hymnus, který byl právě přednesen, je totiž z příběhu První knihy královské o Samuelovi, zpívá Anna, a to poté, co obětovala Hospodinu své dítě, malého Samuela. Ten bude prorokem v Izraeli a poznamená svým působením přechod hebrejského národa k nové formě vlády, k monarchii, která bude mít jako protagonisty neblahého Saula a slavného Davida. Anna měla za sebou dobu utrpení, protože, jak příběh vypráví, *Hospodin učinil její lůno neplodné* (1 Sam 1,5).

Odměněná důvěra zahanbené služebnice

V antickém Izraeli byla neplodná žena pokládána za uschlou větev, mrtvou přítomnost také proto, že bránila manželovi, aby měl trvalou památku v následujících generacích, což bylo důležitým prvkem v dosud nejisté a zamlžené představě o záhrobí.

Anna proto vložila svou důvěru v Boha a modlila se takto: *Hospodine zástupů, jestliže opravdu shlédneš na ponížení své služebnice a rozpomeněš se na mne, jestliže na svou služebnici nezapomeš, ale daruješ jí mužského potomka, daruji jej tobě, Hospodine pro všechny dny jeho života* (v. 11). A Bůh přijal volání této pokořené ženy a dal jí právě Samuela: suchý pahýl zplodil živý výhonek (srov. Iz 11,1); to, co bylo v lidských očích nemožné, stalo se živoucí skutečností v tomto dítěti, aby bylo zasvěceno Bohu.

Novozákonní ozvěna

Děkovný zpěv, který vykvetl na rtech této matky, převezme a upraví jiná matka, Maria, která ačkoliv zůstala pannou, porodí působením Božího Ducha. Magnificat Ježíšovy Matky dává totiž vytrysknout jasným obrátům Annina kantika, kterému se pak právě proto říká »Magnificat Starého zákona«.

Ve skutečnosti badatelé konstatují, že svatopisec vložil do Anniných úst určitý druh královského žalmu, protkaný citacemi a ohlasy jiných žalmů.

Předzvěst Mesiáše

Nejdříve se zde objevuje obraz hebrejského krále napadeného mocnými protivníky, který je však nakonec zachráněn a triumfuje, protože vedle něho Hospodin láme luky siláků (srov. 1 Sam 2,4). Příznačný je závěr zpěvu, kde ve slavném zjevení vstupuje na scénu Pán: *Hospodin zničí své protivníky,*

ky, zahřmí nad nimi na nebesích. Hospodin bude soudit i daleké končiny země, dá vládu svému králi a povznesse moc svého pomazaného (v. 10). Poslední slovo znamená v hebrejštině totéž co »mesiáš«, tj. »zasvěcený«, a to dovoluje proměnit tuto královskou modlitbu na zpěv mesiánské naděje.

Obdivuhodné projevy Boží moci

V tomto děkovném hymnu bychom chtěli zdůraznit dvě témata, která vyjadřují Anniny pocity. První bude dominovat také v Mariině Magnificat, a je to zvrát osudu, způsobený Bohem. Silní jsou pokořeni, slabí se *opásávají silou*, sytí jdou v zoufalství hledat pokrm a hladoví zasedají k bohatě prostřednému stolu; chudý je pozdvižen z prachu a je obdařen *stolcem slávy* (srov. v. 4,8).

Je snadné vycítit v této prastaré modlitbě nit, která vede k sedmi činnostem, jaké vidí Maria uskutečněny v dějinách od Boha Spasitele: *Mocně zasáhl svým ramenem, rozptýlil pyšné... Mocně sesadil z trůnu a poníženého povýšil, hladové nasýtil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou. Ujal se svého služebníka Izraele* (Lk 1,51-54). Je to vyznání víry, pronášené dvěma matkami vzhledem k tomu, jak zasahuje v dějinách Pán, který se zasazuje za ochranu těch posledních, ubohých a nešťastných, uražených a pokořovaných.

Předzvěst Velikonoc

Jiné téma, které chceme postavit do světla, se pojí ještě více s postavou Anny: *Neplodná dostává sedm dětí, matka mnoha synů vadne osamělá* (1 Sam 2,5). Pán, který obrací osudy, je také tím, kdo stojí u kořenů života a smrti. Neplodné lůno Anny bylo podobné hrobu; a přece zde Bůh mohl dát vyklíčit život, protože *v jeho ruce je život všeho, co žije, duch každého lidského tvora* (Job 12,10). V této linii se pak ihned zpívá: *Hospodin usmrcuje a oživuje, uvádí do říše smrti a zase přivádí nazpět* (1 Sam 2,6).

Nyní se naděje netýká jen života dítěte, které se rodí, ale také toho, kterému může Bůh dát vzejít po smrti. Tak se otevírá takřka »velikonoční« horizont zmrtvýchvstání. Izaiáš zapěje: *Tvoji mrtví znovu ožijou, vstanou jejich mrtvá těla. Probudí se a budou plesat, kdo přebývají v prachu, protože tvoje rosa je rosou světla, země změni stíny ve světlo* (Iz 26,19).

*L'Osservatore Romano 21. 3. 2002
Mezitaluky redakce Světla*

Dar nového života

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Přijměte Ducha svatého!

Je-li každý z prvních dnů po sobotě dnem Páně, pak dnešní slavná neděle je jím dvojnásobně, neboť sám Pán si ji obzvláště vyhradil, abychom tento den měli vděčně na paměti nesmírný dar Božího milosrdenství. Připoj se tedy k Petrovi a spolu s ním veleb Boha, Otce našeho Pána Ježíše Krista, za to, že je tak nesmírně milosrdný a daroval nám nový život.

Petr velmi dobře ví, o čem to ve svém prvním listu mluví. K hlubokému vědomí a přesvědčení o Boží dobrotnosti se totiž pojí i jeho velká životní zkušenost, že víra v Božího Syna Ježíše Krista je především vírou v jeho nesmírnou slitovnost. Má-li jako Skála být mezi ostatními první, aby utvrzoval víru svých bratří, bude nejdříve sám také prvním z nich, kdo zakusí sám na sobě celou hloubku Ježíšova milosrdenství. Proto mu Pán také řekl, že bude schopen plnit toto své poslání až po svém obrácení⁽¹⁾. Tehdy ovšem Šimon sotva tušil, co si má představit pod svým obrácením. Byl plný nadšení a horlivosti a cítil ke svému Pánu opravdovou lásku. Byl přesvědčen, že má dosti sil, aby za Pána položil i život⁽²⁾. Předpovědi o svém pádu však nebyl ochoten uvěřit.

Teprve když si ještě před svítáním uvědomil svůj trojnásobný hřích, hořce plakal⁽³⁾ a nebyl k utišení, ne snad proto, že je krutě rozčarován sám nad sebou, ale protože cítil, jak těžce se prohřešil proti svému Pánu, kterého mu odvedli na smrt dřív, než se mu mohl vyznat ze své přetěžké viny.

Ale Ježíš, protože je tak nesmírně milosrdný, povolal Petra brzy ráno k svému hrobu, aby mu záhy po svém zmrtychvstání daroval nový život. Všimni si, jak je Pánova smrt obklopena projevy milosrdenství: to poslední, co vykonal, než odevzdal svou duši Otcí, bylo rozhřešení pro zločince. To první, co vykonal, když slavně vstal, bylo rozhřešení pro prvního z apoštolů. Synové ďábla⁽⁴⁾, kteří s Ježíšem chtěli skoncovat, připravili tak jen podmínky, aby jeho Srdce bylo a zůstalo otevřeno jako bezedná studnice Boží slitovnosti.

Připoj se k Petrovi, který se spolu s Janem vrací od hrobu, a vstup tak s nimi k ostatním do Večeřadla. Apoštolové se tu opět sešli večer onoho tragického pátku. Dveře zavřeli ze strachu před Židy, ale ve skutečnosti si je zde Duch Boží soustředil, aby se v usebranosti, zpytování a modlitbě připravovali na další část kněžské ordinace, která začala, když jedli beránka.⁽⁵⁾ Před touto druhou částí bylo zapotřebí, aby prošli hlubokým sebepoznáním. I oni tehdy podobně jako Petr ujišťovali Ježíše: »Nyní věříme!« - »Nyní věříte? Rozprchne se a mne necháte samotného.«⁽⁶⁾ To vše se sta-

lo krutou skutečností. Z jejich očí můžeš vyčíst jedinou otázku: Co tedy bude dál? A tato otázka je nyní ještě neodbytnější, když se dovidají, že Pán vstal a ukázal se Šimonovi⁽⁷⁾. Jestliže Mistr je živ, kde je nyní?

Pokus se rozpomenout a připomeň jim Pánova slova: »Neřekl, vám, než odešel: „*Budte dobré mysli!*“⁽⁸⁾ Mějte důvěru. Jen si vzpomeňte, jak vroucně se za vás modlil: „*Otče, já prosím za ně! Pro ně se obětuji, aby i oni byli posvěceni v pravdě!*“⁽⁹⁾ Vždyť jste jeho vyvolení i při vši své lidské slabosti. *Hle, přichází hodina, ano, už je tu!*⁽¹⁰⁾ I za vámi přijde oslavený Pán.«

Když byli kdysi sami na rozbouraném moři a Ježíš krácel k nim, aby je potěšil, polekali se, že je to příznak. Tehdy řekl: „*Nebojte se, to jsem já.*“⁽¹¹⁾ Dnes večer je opět překvapí, když vstoupí zavřenými dveřmi. I tentokrát je nejdříve utěší: „*Pokoj vám!*“, ale místo pouhých slov: „*Já jsem to*“ předloží neklamný důkaz své totožnosti: Kdo jiný by se mohl představit s proboděným bokem? Tato oslavená rána je ovšem především bránou k jeho milosrdenství a tohoto božského daru se dnes dostane nejen jim, ale jejich prostřednictvím všem lidem. *Tak Bůh miloval svět!*⁽¹²⁾

Syn člověka, který přišel hledat to, co zahynulo⁽¹³⁾, vyvolil si dnes své kněze k tomu, aby dále přinášeli užitek jeho vtělení a jeho smrti a tento užitek aby byl trvalý⁽¹⁴⁾.

Syn člověka, který dal zcela jasně najevo, že má moc odpouštět na zemi hříchy⁽¹⁵⁾, dnes touto mocí pověřuje vyvolené sluhý: »*Přijměte Ducha svatého.* Ten Duch, který mě přivedl z nebe na zem, který mě naplňuje tak, že můj Otec má ve mně zálibení⁽¹⁶⁾, ten nechť nyní naplní a promění vás. *Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny.*«

Skloň se s velkou úctou před těmito zplnomocněnými, jejichž slovu i rukám Pán dal tak nesmírné posvěcení: Ty, kterým svěřil ve čtvrtek svátostnou moc přinášet znovu v oběť jeho lidství i božství, obdařil nyní mocí nad ovocem své smrti a svého zmrtychvstání. Kdo může být v tvých očích větší než ti, které nyní tak věrně a bezvýhradně poslouchá sám Bůh? Kéž tato tak snadná dostupnost nezaslouženého daru Božího milosrdenství není nikdy důvodem, abys ztrácel ze zřetele jeho nekonečnou a zcela nezaslouženou cenu a velikost. Nepřestávej Pánu děkovat za jeho kněze a pros milosrdného Pána, aby ti nikdy nescházela jejich služba.

Toto je den, který učinil Pán, jásejme a radujme se z něho!⁽¹⁷⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 22,31; ⁽²⁾ Jan 13,37; ⁽³⁾ Lk 22,62;

⁽⁴⁾ srov. Jan 8,44; ⁽⁵⁾ srov. Lk 22,19; ⁽⁶⁾ Jan 16,32;

⁽⁷⁾ Lk 24,34; ⁽⁸⁾ Jan 16,33; ⁽⁹⁾ Jan 17,9,19;

⁽¹⁰⁾ srov. Mt 14,26; ⁽¹¹⁾ Jan 16,32; ⁽¹²⁾ Jan 3,16;

⁽¹³⁾ Lk 19,10; ⁽¹⁴⁾ srov. Jan 15,16; ⁽¹⁵⁾ Mt 9,6;

⁽¹⁶⁾ Lk 3,17; ⁽¹⁷⁾ resp. žalm 118

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 2,42-47

(Křesťané) setrvali v apoštolském učení, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách. Všechny naplňovala bázeň, poněvadž se prostřednictvím apoštolů dělo mnoho divů a znamení.

Všichni, kteří přijali víru, drželi pevně pohromadě a měli všechno společné. Prodávali všechn svůj majetek a dělili ho mezi všechny, jak kdo potřeboval. Každý den zůstávali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a jedli pokrm v radosti a s upřímností srdce, chválili Boha a těšili se všeobecné oblibě. A Pán rozmnožoval den co den počet povolanych ke spáse.

2. čtení - 1 Petr 1,3-9

Buď veleben Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista! Protože je tak nesmírně milosrdný, znovu nás zrodil, takže zmrtychvstáním Ježíše Krista máme živou naději na dědictví, které nepomine, na dědictví skvělé a trvalé. Je pro vás připraveno v nebi; protože totiž máte víru, chrání vás Boží moc (a vede) ke spáse, která se má ukázat (nyní) v poslední době.

A proto budete potom jásat, i když vás snad musí trápit teď ještě na krátký čas všelijaké zkoušky, aby se vyzkoušela vaše víra, vzácnější než pomíjející zlato, které přece bývá čištěno v ohni. Až se pak zjeví Ježíš Kristus, bude vám to ke chvále, slávě a cti. Toho milujete, ačkoli jste ho neviděli; v něho věříte, třebaže ho ještě nevidíte. Zato budete jásat v nevýslovné a zářivé radosti, až dosáhnete cíle své víry, totiž spásy duše.

Evangelium - Jan 20,19-31

Když byl večer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učenici. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „*Pokoj vám!*“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učenici viděli Pána, zaradovali se.

Znovu jim řekl: „*Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.*“ Po těch slovech na ně

Pokračování na str. 9

Pokračování ze str. 2

Milosrdenství Boží,
úžase andělů a vytržení
světců,
Milosrdenství Boží,
které nás pozvedá
v každé nouzi,
Milosrdenství Boží,
zdroji našeho štěstí
a radosti,
Milosrdenství Boží,
koruno všech Božích
skutků,
Milosrdenství Boží,
v němž jsme všichni
ponořeni,
Milosrdenství Boží,
sladký pokoj
ztrápených srdcí,
Milosrdenství Boží,
jediná naděje
zoufalých duší,
Milosrdenství Boží,
odpočinku a pokoji
uprostřed trýzní,
Milosrdenství Boží,
rozkoši a vytržení
svatých duší,
Milosrdenství Boží,
probouzející naději
v každé beznaději,
důvěřuji ti.

Věčný Bože, jehož milosrdenství je bez konce, nevyčerpatelný poklade slitování, pohleď na nás s laskavostí a rozmnož v nás své milosrdenství, abychom v těžkých chvílích neupadali na duchu, ale s velkou důvěrou se podávali tvé svaté vůli, která je sama láska a milosrdenství.

Ó nepochopitelné a nevyčerpatelné Boží Milosrdenství, kdo tě může dostatečně velebit a oslavovat? Ty největší vlastnosti všemohoucího Boha, sladká naději hříšného člověka!

Sestra Faustyna Kowalská a Neděle Božího milosrdenství

Sestra Faustyna Kowalská zemřela 5. října 1938 ve věku 33 let. Od počátku roku 1931 se jí často zjevoval Pán Ježíš. Děla-la o tom záznamy a odhalovala svou duši v důvěrném deníku, z něhož vyjímáme některé části:

V jednom okamžiku jsem vnímala následující slova:

»Moje dcero, mluv k celému světu o mém nesmírném Milosrdenství. Přeji si, aby moje svaté Milosrdenství bylo útočištěm a záchranou pro mnoho duší, zvláště pro ubohé hříšníky. Tento den jsou stavidla mého Milosrdenství dokořán. Chci vylít moře milostí na ony duše, které se přibližují ke studnici mého Milosrdenství. Každý, kdo se vyzpovídá a přijme svaté přijímání, dosáhne úplného odpuštění svých hříchů a prominutí všech trestů za hříchy. Ten den jsou otevřeny všechny božské pra-

meny, ze kterých proudí milost. I kdyby byly hříchy rudé jako šarlat, žádná duše nemusí mít obavy se ke mně přiblížit.

Moje Milosrdenství je tak nesmírné, že ani rozum člověka, ani anděla ani po celou věčnost není schopen pojmut, co všechno vychází z hloubky mého Milosrdenství. Každá duše, která má ke mně vztah, bude po celou věčnost rozjímat o mé lásce a mém Milosrdenství. Svátek Milosrdenství vychází z mého nehlubšího nitra. Přeji si, aby byl slaven první

neděli po Velikonocích. Dokud se lidstvo neobrátilo ke studnici mého Milosrdenství, nenalezne mír.

V každé duši uskutečňuji dílo svého Milosrdenství. Do každého díla mých rukou je vtisknuto moje Milosrdenství. Kdo v ně důvěruje, nezhyne. Všechno, co ho stihne, je moje vlastní záležitost. Jeho nepřátele budou podnoží mých nohou.»

Následující slova byla určena osobně sestře Faustyně, ale mají svou platnost i pro nás, zvláště dnes:

»Moje dcero, jestliže jsi to ty, skrze kterou vyzývám lidi, aby uctivali mé Milosrdenství, musíš se jako první vyznačovat velkou důvěrou v mé Milosrdenství. Žádám od tebe díla milosrdenství, která vycházejí z tvé lásky ke mně. Vždy a všude musíš vydávat svědectví o mém Milosrdenství. Od tohoto úkolu nesmíš nikdy ustoupit. Nesmíš se také omlouvat nebo ospravedlňovat. Aby ses cvičila v milosrdenství vůči bližním, doporučuji ti tři prostředky: především čin, pak slovo a na třetím místě modlitbu.

To jsou tři stupně. Ty obsahují plnost milosrdenství. Jsou nesporným důkazem lásky ke mně. Tímto způsobem duše oslavuje a ctí mé Milosrdenství. Opakuji, první neděle po Velikonocích je svátek mého Milosrdenství. K tomu navíc je třeba odpovídajícího činu. Žádám úctu k mému Milosrdenství slavením tohoto svátku a uctíváním obrazu, který jsem dal namalovat. Právě skrze tento obraz chci dát duším mnoho Milosrdenství. Je potřebný k tomu, aby jim připomínal potřebu čerpat z mého Milosrdenství. Neboť bez skutků je i nejsilnější víra ničím... Přeji si, aby mé Milosrdenství bylo uctíváno. Nabízím lidstvu poslední záchranný prostředek. Mé Srdce se

raduje z tohoto svátku... Mám přání sdělovat se duším a naplňovat je svou láskou.

Bohužel je jen málo duší, které jsou ochotny přijímat milosti, které pro ně určila moje láska. Ale moje milosti nebudou zmařeny. Jestliže duše, kterým jsou určeny, je nepřijmou, přijmou je jiné duše. Toužím po tom, aby každá duše velebila moji dobrotu. Toužím po důvěře mých tvorů. Povzbuzuj k velké důvěře k propasti mého Milosrdenství. Kdo je slabý a hříšný, nemusí mít vůbec strach se ke mně přiblížit. I kdyby bylo hříchů více než zrn písku na zemi, všechny budou ponořeny do hlubiny mého Milosrdenství.

Hlásej světu moje Milosrdenství a moji lásku! Stravuji mě plameny Milosrdenství. Jak rád bych je sdělil duším! Dělej všechno, co

je v tvé moci, dcero, aby úcta k mému Milosrdenství dosáhla velkého rozšíření! Já sám doplním tvou nedostatečnost. Lidstvo poznamenané bolestí vyzývám, aby se skrylo v mém milosrdném Srdci. Pak je zahrnu mírem. Moje dcero, dej ve známost, že jsem Lásky a Milosrdenství... **Těm, kteří se o svátku mého Milosrdenství vyzpovídají a přijmou svaté přijímání, chci zaručit úplné odpuštění jejich hříchů.**

Apoštolko mého slitování, hlásej celému světu moje nesmírné Milosrdenství! Nedej se odradit těžkostmi, které při tom vzniknou! Tyto těžkosti, které tě bolestně zasáhnou, jsou nutné pro tvé posvěcení. Slouží jako důkaz, že toto dílo náleží mně.

Moje dcero, uvažuj pečlivě o každém slovu, které ti sdělují o mém Milosrdenství! Tato sdělení se týkají mnoha duší, které z nich čerpají prospěch. Právě ti největší hříšníci mají vložit celou svou naději do mého Milosrdenství. Oni mají přede všemi jinými nárok na víru v propast mého Milosrdenství.

Moje dcero, nepřestávej psát o mém Milosrdenství především k ohroženým duším. Ty, které se obrátí k mém Milosrdenství, působí mi nesmírně velkou radost. Tyto duše zahrnu milostmi, které daleko překračují jejich nejvroucnější přání. Ani na největšího hříšníka se nemohu hněvat, když vyzývá mé Milosrdenství. Naopak, z nesmírné slitovnosti ho osvobodím.

Dobře si zapamatuj: Dříve, než se ukáží při posledním soudu jako spravedlivý Soudce, budou brány mého Milosrdenství dokořán otevřeny. Kdo odmítne projít branou mého Milosrdenství, musí projít branou mé Spravedlnosti...«

Sestra Faustyna sděluje, že dveře nebes jsou pro nás široce otevřeny. Chceme odtud tak čerpat spásu, než nás den Boží Spravedlnosti, onen strašný den, překvapí.

»Proto jsem se ho jednoho dne ptala, jak může snášet tolik rouhání a zločinů, aniž by je potrestal. „Nyní prodlužuji dobu sli-

tování. Ale běda těm, kteří nepoznávají čas navštívení!“«

»Moje dcero, sekretářko mého Milosrdenství, ty máš nejenom povinnost psát a hlásat duším mé Milosrdenství. Ne, kromě toho ty jim musíš získávat milost, aby i oni oslavovali mou slitovnost. Povzbuzuj všechny k důvěře v bezednou propast mého Milosrdenství. Protože skutečně pro všechny zajišťují záchranu.

Na kříži byla kopím otevřena studnice mého Milosrdenství. Od té chvíle proudí slitování všem duším bez výjimky ze všech ran jako divoký potok. Rána v srdci je ovšem zdroj bezedného Milosrdenství. Z této studnice proudí všechny milosti, které jsou určeny duším. Stravují mě plameny slitovnosti. Toužím nesmírně sdělovat se duším. Zvěstuj celému světu mou slitovnost!«

»Ty duše, které uctívají moje nekonečné Milosrdenství, budu po celý život chránit jako svou vlastní čest. Budu jim pomáhat zvláště v hodině smrti.«

»Moje dcero, myslíš, že jsi napsala dost o mém Milosrdenství? Co jsi dala na papír, to je jen kapka ve srovnání s oceánem. Já jsem ryzí láska a slitovnost. Není nouze, která by se mohla měřit s mým Milosrdenstvím, tím méně by je mohla překonat. Neboť v okamžiku, kdy se Milosrdenství sděluje, ještě se množuje. Blažené duše, které vkládají důvěru do mého Milosrdenství; neboť jsem to já sám, kdo se o ně starám!

Moje sekretářko, napiš, že jsem k hříšníkům velkodušnější než k spravedlivým. Právě kvůli nim jsem přišel na svět. Nesmí se stydět přiblížit se ke mně! Zvláště oni nejvíce potřebují mého milosrdenství.

Moje dcero, potřebuji oběti z lásky, protože jen láska se počítá. Svět mi opravdu dluží velmi mnoho! Čisté duše mohou svými obětmi zahlazovat dluhy. Tak naplňují dílo duchovního Milosrdenství.«

»Pane, chápu, co říkáš. Chápu také, že tvoje slitovnost musí v plné své šíři zářit v mém nitru.«

Editorial

Simeonovo proctví o našem Pánu, který je ustanoven jako znamení, kterému se bude odpovídat, se netýkalo jen Ježíšových současníků, ale naplňuje se až dodnes obdivuhodným způsobem. Živým svědectvím této skutečnosti jsou osudy těch, které si Pán vyvolil za své posly, aby tlumočili lidstvu jeho bolesti, varování, přání a zaslíbení, s nimiž znovu a znovu přichází k lidem, aby zachránil, co zahynulo. Výjimkou není ani svatá Faustyna Kowalská, skrze níž Pán probouzí v Církvi a ve světě vědomí o nekonečném Božím milosrdenství a vyslovuje požadavek, aby druhá neděle velikonoční se slavila jako neděle Božího milosrdenství. Ačkoliv Svatý otec tak oficiálně učinil již v roce 2000, nevzala to na vědomí, jak se zdá, ještě ani římská kurie.

Jako by se dodnes cítila dotčena, že Jan Pavel II. zrušil kuriální dekret nespravedlivě odsuzující Faustynu Kowalskou a prohlásil ji nejdříve za blahoslavenou a pak v rámci Jubilejního roku za svatou. Můžeme být opravdu zvědaví, zda neděle Božího Milosrdenství našla konečně své místo v novém Římském misálu, který byl v těchto dnech představen Janu Pavlu II., aby byl promulgován.

Neděle Božího Milosrdenství však naráží na překážky i u těch, kteří si Boží slitovnost vyložili po svém. V pokoncilním období se totiž rozšířila mentalita, jako by Bůh projevil své milosrdenství tím, že upustil od svých mravních nároků, zrušil hřích i tresty za hřích, takže peklo, pokud vůbec nějaké je, je a zůstane prázdné. Svátost smíření se změnila na jakýsi druh psychologické poradny pro ty, kteří mají se svým svědomím nějaké problémy. Ve skutečnosti platí a bude platit, že do konce světa nepomine ani čárka ze Zákona (srov. Mt 5,18; Lk 16,17). Jestliže Pius X. řešil problém, jak překonat jansenistickou úzkostlivou zbožnost odrazující od častého svatého přijímání, dnes je problém zcela opačný: mnozí věřící pokládají účast na Eucharistii za tak samozřejmé právo, že si vůbec nedělají starosti, jak jsou na přijetí nejsvětějšího Boha připraveni a se zpytováním svědomí, nebo dokonce zpovědi si třeba celý rok vůbec nedělají starosti.

Svátek Božího Milosrdenství připadá na druhou neděli velikonoční právě proto, že se o ní (i v době před koncilem) čte evangelium sv. Jana o ustanovení svátosti smíření. Tato neděle je tedy především poděkováním za tuto svátostnou instituci a připomenutím, že je třeba usilovat o zásadní renesanci osobní zpovědi. Právě k ní se vztahuje zaslíbení božského Spasitele o dnešním svátku. K tomuto problému se Svatý otec vrací stále častěji a věnuje mu letos i svůj tradiční Dopis kněžím o Zeleném čtvrtku, jehož podstatné části přinesou příští čísla Světla.

Ježíš na to: »Moje dcero, já vím, že mi rozumíš a děláš všechno, co je v tvé moci. Je však důležité, abys to napsala pro mnohé, kteří si někdy dělají starosti, protože jim chybí prostředky pro dílo Milosrdenství. Ale mnohem větší jsou zásluhy duchovního milosrdenství, pro které není zapotřebí ani oprávnění, ani kapitál. Je přístupné všem duším. Duše, která neprokazuje vůbec žádné milosrdenství, nebude mít v den posledního soudu přístup k mém Milosrdenství.«

»Jednou mi Ježíš řekl: Napiš toto: Ještě dříve než přijdu jako spravedlivý Soudce, přijdu jako Král Milosrdenství. Než propukne den spravedlnosti, bude lidem dáno toto znamení na nebi:

Všechno světlo na nebi zhasne a na celé zemi bude velká temnota. Pak se zjeví na nebi znamení Kříže, a z ran, kterými byly přibity probodené ruce a nohy Vykupitele, budou proudit velká světla, které budou určitou dobu ozařovat zemi. To se stane krátce před posledním soudem.«

Svátost pokání - nástroj k dosažení svatosti a rozpoznání povolání

Poslání kněze je výstižně shrnuto ve známých slovech sv. Pavla: *Jsme proto Kristovi vyslanci, jako by skrze nás napomínal Bůh. Kristovým jménem vás vyzýváme: Smířte se s Bohem!* (2 Kor 5,20).

»Svátost pokání není pouze přímým nástrojem na odstranění hříchu - což je negativní moment - ale také drahocenným cvičením v ctnosti, usmířením za tento hřích, nenahraditelnou duchovní školou, laboratoří navyšující pozitivní pro obrodu duši směrem k *vir perfectus, in mensuram aetatis plenitudinis Christi* (srov. Ef 4,13) (*k mužné zralosti, k věku, kdy se na nás uskuteční Kristova plnost*)« (Mess. 30. 1. 1981). Chtěl bych zdůraznit tuto »pozitivní« účinnost svátosti a povzbudit tak kněze, aby se k ní osobně utíkali jako k platné pomoci na cestě vlastního posvěcení a využívali jí také jako kvalifikované formy duchovního vedení.

Ke svátosti, a zvláště svátosti kněžské je možno konkrétně dospět pouze skrze pokorné a důvěryplné přistupování ke svátosti smíření, když se stane obyčejem a je chápána jako prostředek milosti, nezbytný, když byla milost zmařena skrze smrtelný hřích, a privilegovaný, i když zde smrtelný hřích není, neboť svátost pokání je svátostí živých, která rozmnožuje samotnou milost, ale nejen to, ona posiluje ctnosti a pomáhá přemáhat sklony zděděné v důsledku hříchu prvotního a zhoršované hříchy osobními.

K největším darům slavní Milostivého léta 2000, který jsme od Pána obdrželi, připisují obnovené vědomí mnoha věřících o rozhodující roli, kterou svátost pokání sehrává v křesťanském životě, a v důsledku toho i povzbuzující ná-

růst počtu těch, kteří k ní přistupují.

Na cestě křesťanské askeze může Pán zajisté vést vnitřně duše formami, které překračují řádné svátostné zprostředkování. Ale to nevylučuje nutnost přistupovat k svátosti pokání, ani to neznamena, že charis-

mata nejsou podřízena odpovědnosti hierarchie. To vyplývá jasně ze známého úryvku Prvního listu ke Korintským, kde sv. Pavel potvrzuje: *Bůh ustanovil v Církvi, aby jedni byli apoštolové, druhí proroci, třetí učitelé...* spolu s tím, co dále následuje (1 Kor 12,28-31). V textu je jasně vyhlášen hierarchický pořádek mezi různými funkcemi, institucionálními i charismatickými, ve struktuře církevního života. Tato nauka je pak zdůrazněna v celé 14. kapitole téhož listu, kde Pavel vyslovuje princip podřízenosti charismatických darů své apoštolské autoritě. Používá zde bez váhání sloveso »chci« a rozkazovací způsob.

Ale sám Pán Ježíš Kristus, pramen všech charismat, potvrdil tím nejslavnostnějším způsobem nezastupitelnost svátosti

pokání pro život milosti, když svěřil tuto svátost apoštolům a jejich nástupcům: *»Přijměte Ducha svatého; komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou«* (Jan 20,22-23).

Není proto v souladu s vírou, jestliže někdo chce redukovat odpuštění hříchů, tak říkajíc na soukromý, individualistický kontakt mezi svědomím jednotlivého věřícího a Bohem. Jistě, hřích je odpuštěn pouze tehdy, je-li přítomna osobní litost, ale v současném řádu Prozřetelnosti je odpuštění podřízeno naplnění pozitivní vůle Krista, který svázal odpuštění hříchů s poslušností Církve, nebo přinejmenším s vážnou vůlí obrátit se na ni co nejdříve, jestliže bezprostředně není možno vykonat svátostnou zpověď.

Stejně bludné je přesvědčení toho, kdo sice nepopírá kladnou hodnotu svátosti pokání, ale chápe ji spíše jako nadbytečnou, protože prý odpuštění hříchů udělal Pán na Kalvárii »jednou provždy« a pro milosrdenství Boží není nutné používat svátosti ke znovunabytí milosti.

Stejně tak je třeba zdůraznit, že svátost pokání není úkonem psychoterapie, nýbrž nadpřirozenou skutečností určenou k tomu, aby vyvolala v duši účinky jasu a pokoje, které jsou plodem milosti. A i když by bylo možno připojit k svátosti užitečné psychologické techniky, je třeba je velmi rozumně zvažovat a nikdy je není možno ukládat.

Pokud jde o specifické formy askeze, k nimž může zpovědník orientovat kajčnicka, pak je to možné jen za podmínky, že nejsou inspirovány filosofickými nebo náboženskými koncepcemi, které jsou v rozporu s křesťanskou pravdou. Jsou jimi například ty, které redukovat člověka na součást přírody, nebo ho naopak povyšují, jako by byl uživatelem absolutní svobody. V tomto posledním případě není obtížné rozpoznat, že se

jedná o obnovenou formu pelagianismu.

Kněz, který je přísluhovatelem svátosti, ať si je vědom těchto pravd, ať už jde o styk s jednotlivým kajčnickem, nebo o katechetickou výuku poskytovanou věřícím.

Na druhé straně je evidentní, že kněží, jakožto ti, kteří také přijímají svátost smíření, jsou povoláni, aby především na sebe samy uplatňovali tyto jistoty a jejich praktické zaměření. To jim pomůže v osobním úsilí o svátost stejně jako v živém a životném apoštolátu, který má rozvíjet především svým příkladem: »verba movent, exempla trahunt«, slova hýbou, příklady táhnou.

Tato kritéria ať vedou kněze zpovědníky a duchovní vůdce obzvláště při styku s kandidáty kněžství a zasvěceného života. Svátost pokání je základním nástrojem pro rozlišování povolání. K tomu, aby kandidát mohl pokračovat na cestě ke kněžství, potřebuje zralou a solidní ctnost, která by mohla zaručit, nakolik je to v »lidských podmínkách« možné, budoucí vytrvalost. Je pravda, že Pán může, jako v případě Šavla cestou do Damašku, náhle proměnit hříšníka ve světce. To však není běžná cesta Prozřetelnosti. Proto ten, kdo má odpovědnost, aby utvrdil kandidáta v pokračování na cestě ke kněžství, musí mít »hic et nunc« jistotu o jeho aktuální vhodnosti. Jestliže to platí o každé mravní ctnosti, je jasné, že je to tím naléhavější, pokud jde o čistotu, protože od okamžiku, kdy kandidát přijme svěcení, bude vázán trvalým celibátem.

Svěřuji tyto úvahy, které nyní přetvářím v naléhavou prosbu, Ježíši, nejvyššímu a věčnému Veleknězi. Kéž se u svého Syna přimlouvá nejsvětější Panna, Matka Církve, aby dopřál Církvi svaté kajčnický, svaté kněze a svaté kandidáty kněžství.

Bolletino Vaticano
13. 3. 2002

Sestra Elvíra přijímá maniaky

Neobyčejná řeholnice uzdravuje drogově závislé a vybočené všeho druhu pomocí modlitby.

Na pahorcích Saluzzo v Piemontu nedaleko francouzských hranic se nachází »Koutek ráje«, který se mezitím rozšířil na dalších deset míst světa: jsou to domy sestry Elvíry, zakladatelky společenství. Říkají jí »zázračná sestra«.

Jde o neobyčejnou ženu, která v sobě spojuje žár mystiky a bliženské lásky velkých reformátorek středověku: žena, které se daří silou modlitby uzdravovat ztroskotance a zbloudilé nejrůznějšího přesvědčení, národnosti a sociálních vrstev i rozličného věku a darovat jim život naplněný radostí, jakou může dát jedině opravdová víra. Především jsou to drogově závislí a mladí lidé, ale nejen oni. Procento uzdravení je velmi vysoké zvláště mezi drogově závislými, kteří již platili za beznadějně ztracené. Před tímto procentem blednou výsledky nejvýznamnějších klinik a vysoce rozvinutých sociálních center.

Mateřský dům se nazývá Večeřadlo (Cenacolo) a má své sídlo v impozantní nově upravené vile ze 16. století uprostřed lesů a polí s panoramatem, že nemohlo být úchvatnějšího. Společenství spravuje velkou hospodářskou usedlost. Podstatným rysem je zde panující řád, ale nejobdivuhodnější jsou radostí zářící obličejové obyvatel.

Jsou to stovky a stovky, které bydlí buďto tady, nebo v »satelitech«, jiných domech společenství, roztroušených po celém světě. Určitý počet zde žije jen omezenou dobu. Sestra Elvíra se nachází zde, pokud právě necestuje po světě, aby řídila a koordinovala činnost dalších domů, což se stává velmi často. Pomáhá jí při tom deset dalších sester. V domě bydlí také několik kněží.

»Mám za sebou sedmnáct let života v drogách, který byl

sledem obrácení a opětovného podlehnutí... Něco víc než před rokem byla ze mne již jen žalostná postava,« vypravuje pětatřicetiletý Angelo. »Skrze Elvíru jsem objevil, jak velice nás Matka Boží miluje, jak velice miluje také mne, ano, mne! Teď jsem skutečně sám sebou. Drogy, tento padělatel radostí, pro mě již neexistují... I moje společnice, která vedla stejný život jako já, se změnila díky ženskému společenství ještě rychleji než já a i ona je opět sama sebou.«

Jedenatřicetiletý Gilbert ze San Rema vypravuje: »V mém životě vládla vždy přemíra svobody. Neprávem jsem se domníval, že vím, co to znamená svoboda. Již jako velmi mladý jsem se stal drogově závislým; nejdříve jsem bral měkké drogy, a když už mi nestačily, bral jsem heroin. Na začátku to bylo zábavné, ale s lety se situace stávala stále tragičtější. Začal jsem krást a podvádět lidi ze svého okolí. Moje rodina mě ve svém zoufalství vyhodila z domu, a tak jsem skončil nejdříve na ulici a pak ve vězení. Když jsem podnikl všechny možné pokusy, abych se zbavil drog (sociální pomocník, nemocnice a jiné věci), do-

stal jsem se „náhodou“ do společenství sestry Elvíry. Ale dnes vím, že to nebyla „náhoda“. Řekl jsem si, že tento pokus se mi konečně vyplatí. Zpočátku jsem to neviděl jasně, ale v průběhu měsíců se moje svědomí probudilo, ukázalo mi moje chyby, moje omyly, mou ubohost. Nepokládal jsem to za možné, že bych se mohl ještě uzdravit, dokud jsem nepadl na kolena. Hoši, kteří to už udělali a tím způsobem dosvědčovali své zmrtvýchvstání, dodali mi sílu a naději, abych to udělal také. Začal jsem se v utrpení setkávat s Ježíšem. Tak se mi podařilo osvobodit se od tolika úzkostí, falešných idolů a masek, jimiž jsem se celá léta ohlupoval, abych se ubránil. Mezitím jsem se naučil rozeznávat dobro od zla a bojuji každý den pravdivě a čestně, a tak si vytvářím výzbroj pro budoucnost. Jsem naplněn radostí, kterou musím bezpodmínečně předávat dalším mladým lidem, kteří uvázli ve stejném zoufalství jako já. Měl jsem zde příležitost znovu začít své studium, které jsem přerušil, a už jsem získal diplom...

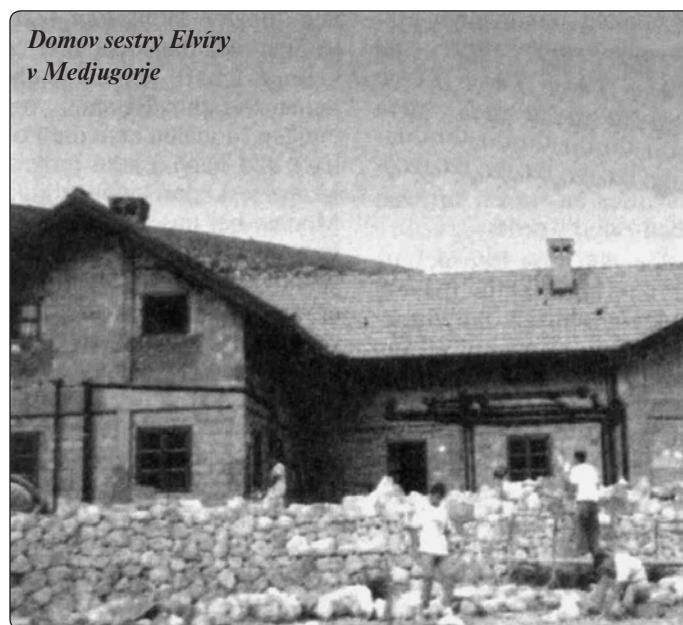
Krásným objevem byla pro mě modlitba, která ze mne udělala nového člověka. Brzy už odsud vyrazím, i když nespěchám, abych založil svou rodinu. Cí-

Sestra Elvíra

tím, že nyní jsem schopen využívat svou vlastní nezávislost a odpovědnost. Děkuji sestře Elvíře a jejímu společenství, že mi umožnili opět nalézt lidskou důstojnost, která je bohatá na radost a která má vůli žít spolu s Bohem a bližním a milovat je.«

A nyní příběh Silvanův: »Je mi sedmadvacet. Byl jsem drogově závislý a měl jsem už tohoto nelidského života až po krk. Rozhodl jsem se, že místo abych šel ke dnu, začnu nový život. Žiji již tři roky v tomto společenství, kde dávám podobu pravým hodnotám života, o kterých jsem dlouhá léta nic nevěděl. Tak opět nacházím životní radost. První z těchto hodnot, kterou jsem znovu objevil, je právě přátelství. Od prvního okamžiku, kdy jsem přišel do tohoto společenství, pochopil jsem, že s těmito mladými lidmi se stalo něco velkého: měli usměvavý obličej, všichni byli jedno v radosti i v utrpení. Ve společenství večeřadla není dovoleno nikoho odstrkovat. Ihned k tobě někdo přijde a začne s tebou hovořit. Tímto způsobem jsem pochopil, co znamená skutečné přátelství. Pochopil jsem, že přítelem je ten, kdo má odvahu konfrontovat tě s pravdou, má odvahu ukázat ti tvé negativní stránky, kdo umí pomáhat v těžkých okamžicích a udělá si čas, aby naslouchal tvým problémům a tvému utr-

Domov sestry Elvíry v Medjugorje

pení, které za sebou zanechala léta drogové závislosti. Tak jsem skrze tvář přítele odhalil tvář Boží. Když jsem sem přišel, našel jsem přátele, kteří mě vzali za ruku, zavedli před Nejsvětější svátost; tam jsme se modlili růženec a světili naše přátelství Bohu. Nyní poznávám Boží vůli a nechávám Ho jednat, protože zjišťuji, že jen On mi může dát nové srdce, které je schopné milovat.«

To jsou jen některé z tisíce jiných příkladů, které potvrzují správnost slov z *temnoty ke světlu*, která si zvolili mladí sestry Elvíry. Je zbytečné říkat, že mají nevýslovnou náklonnost k sestře Elvíře, která je zachránila. Objevuje se také v hudebním divadle, které si sami napsali a které se předvádí v celé Itálii i v jiných zemích. Co se týče jejich práce, mají rozličné úkoly: obdělávání polí, péče o dobytek, malba ikon, vzájemná dobrovolná pomoc. Zde jako v mnoha jiných domech společenství v Kalifornii, v Brazílii, v Turíně, v Lurdech, v Medjugorje stejně jako v Innsbrucku a v Římě stojí satelity, které se navzájem posilují, pomáhají si vzájemně na cestě za světlem, kterou společně nastoupili. I když jejich obyvatelé a hosté jsou převážně v mladém dospělém věku, nejsou to jediné případy.

»Po smrti mé ženy před deseti lety jsem propadl hluboké depresi. Přestal jsem pracovat a nestaral jsem se o děti, které jsem světil své matce. Propadl jsem alkoholu, který mě stále více ničil,« vypravuje Ervín, pětadvacetiletý bývalý ředitel jedné německé společnosti. »Jedna přítelkyně, žena pokročilého věku, mi o Velikonocích 1998 navrhla pouť do Medjugorje. Neměl jsem co ztratit. ... Bylo tu právě společenství sestry Elvíry. Řekl jsem, že jsem evangelik. Poradili mi, abych přišel sem, a zde jsem začal nový život, protože zde jsem se zase začal cítit milovaným.«

Velké nadšení, které vládne v této duchovní, psychologické a ekologické oáze, přilákalo armádu dobrovolníků, kteří přicházejí odevšad. Účinně pomáhají při náročném programu, který oduševňuje toto společenství, totiž získávání ztroskotanců na všech úrovních. Mám na mysli např. studenty, kteří chodí po milánském nádraží a hledají s obloženými chlebičky, kávou a čajem zoufalce, kterým nabízejí své přátelství. Často se jim podaří »naverbovat« hosty pro společenství. Jsou zde dobrovolníci ze zahraničí, kteří přispívají zahraničním hostům svou italstinou, francouzštinou, němčinou či angličtinou podle země, ve které se jednotlivé satelity nacházejí. Jiní se starají o přípravu na získání diplomu a povolání. Účinná výuka přináší své výsledky. A skutečně, ti, kteří se těchto kurzů účastní, nejčastěji opouštějí společenství tehdy, když získají opět zaměstnání. I když se společenství stará samo o své udržování, nechybí těch, kteří přispívají velkodušnými dary.

Denní program je pro každého závazný. Vstává se velice časně. Prvním zaměstnáním je modlitba růžence. Pak jde každý po své práci, při které se modlí další růženec. Před obědem v 11.30 se modlí žalmy. Kolem 17. hodiny je setkání v kapli k adoraci před Nejsvětější svátostí. Nakonec je setkání, při

Středem Večeřadla je kaple a eucharistie

kterém se společně ohlížejí, jak probíhal den. Po večeři následuje třetí růženec. Pak se všichni odeberou na lůžko.

»Mladí sestry Elvíry« se rádi chlubí zázraky, které s nimi Pán vykonal. Ještě šťastnější jsou, když mohou představit tu mimořádnou osobnost, které za tolik vděčí. Tato řeholnice zosobňuje doslova triumf vitality. Síla jejího charismatu je zřejmá a je nesmírná. Její štíhlá postava, krásná, zářící tvář sotva dávají tušit, že je jí už dvašedesát. Její pohled je plný lásky, hlas je přesvědčující, úsměv zářící. Má nenucenost a jemný humor. Dejme jí také slovo:

»Mladí lidé rádi a s horlivostí přijímají to, co jim navrhuje, i když náš program je tak náročný, protože v hloubi své duše touží po pravém, autentickém životě. Mají žízeň po lásce. Často nesou s sebou zkušenost, že se drogami, duševní nebo hmotnou opuštěností, vězením a zločiny dostali až na dno, ale také intenzivní touhu po Bohu, který je nikdy nepřestal hledat. Hleďte, mladý člověk, kterého už otec nikdy nechtěl vidět, mi právě dnes řekl: „Elvíro, máš pravdu!“ Řekla jsem mu totiž: „Můj poklade, ve skutečnosti ti tvůj otec chtěl říct, že nikdy nechce vidět syna, který ho obelhává a který není sám sebou... Syn, kterého chce vidět, je tedy ten, ten pravý.“ Jaký zázrak!

Dochází ke smíření dětí s jejich rodinami; toto smíření potřebují zcela nesporně!«

»Naše terapie spočívá v tom, zaměnit „přirozeného“ člověka za „křesťanského“. V člověka, který je osvobozen od věcí: především žádná televize, žádné cigarety, žádné peníze, žádné vnější styky, několik měsíců dokonce ani ne s rodiči nebo snoubenkou. ... To je pravidlo, které platí pro každého, kdo přijde do společenství. ... Řekla jsem, že náš program je náročný: je soustředěn na modlitbu. Modlitbou, láskou, kterou mladí lidé nacházejí ve společenství, a skrze svobodu od závislosti začíná cesta z temnot ke světlu. Nebo, chcete-li, od marginalizace drogové závislosti k radosti z lásky k Bohu a k bližním. V celém tomto programu má klíčovou roli Panna Maria a růženec.«

»Proč je růženec tak důležitý?«

»Jít skrze Marii k Ježíši je cesta prostých duší, cesta chudých: Ježíš nám ji sám ukázal, když dal na Kalvárii Marii celému lidstvu za matku. Růženec je prostá, opakovací, rozjímavá modlitba, která nikoho nepřetěžuje. Jsou to dějiny spásy, které jsou namalovány velkými tahy štětce pro ty nejmenší. Jsou to tajemství naší víry, které Maria, mistryně víry, šíří do našeho všedního života. Je to modlitba všech dob, stále aktuální, dává našemu životu rytmus a učí nás začínat znovu stále se opakující koloběh naší práce. Nemohu uvěřit, že zvyk modlit se růženec, modlitbu, která přečkala čas a je dnes stejně aktuální jako včera, skončí, až mladí opustí společenství. Mladí lidé sami potvrzují, že věrnost k růženci jim pomohla v mnoha těžkostech po znovuzařazení do společnosti.«

»Vaše společenství se tedy opírá o dva pilíře: Kromě Eucharistie je to i Maria.«

»Maria je ústředním bodem v našem životě a v naší zkušenosti. Ona je stále přítomnou,

živoucí skutečností: Matka v plném slova smyslu. Proto je pro nás důležité strávit naše dny v určitých, pevně stanovených dobách v její blízkosti. Tak jak to děláme se svou vlastní matkou. Mladí lidé začínají svůj den v důvěře k ní ještě dříve, než nastoupí ke své práci. Večer se obracíme na Marii, abychom jí předali všechny radosti, naděje i nářky, které jednotlivci nosí ve svém srdci. Směřujeme k Marii všechno v jistotě, že bude každé své dítě doprovázet při nočním odpočinku. Slyšela jsem jednoho kněze, vedoucího terapeutického společenství, který řekl: „Já nevěřím, že může přijít spása od jednoho Ave Maria!“ – a přece jsou to vzdělaní lidé. Ale tento mladý má toto vědomí a ono je hluboce zakotveno v jeho víře. Není ani tak důležité vědět, čím pro nás je Maria, jako čím my jsme pro Marii. To je tajemství, které plně pochopíme až na věčnosti. Chcete jednoduchý příklad? V těžkých okamžicích se modlíme ustavičně růženec, a vždycky to mělo úspěch. Před nějakou dobou mělo v jednom našem domě děvče předčasný porod, při kterém to lékaři vzdali, že dítě je příliš slabé. A díky ustavičné modlitbě růžence dostal novorozenec náhle sílu a nyní se mu daří báječně!»

»Vy jste velice prakticky založený člověk. Shodně se modlitba s praktickou stránkou?«

»A jak! Prosilí jsme Marii, aby se starala o všechny naše potřeby (někdy potřebujeme značné sumy peněz), a hle, nemusíme nikdy žebrot ani o haléř; existují soustavně velkodušní přátelé, kteří předcházejí naše prosby a starají se o naše potřeby.

Například když jsme na začátku zařizovali tento dům: Zjistili jsme, že potřebujeme zásobník na vodu. Při jednom našem shromáždění jedno děvče tento problém vyslovilo. Jak jsem řekla, svěřujeme Marii všechny naše potřeby, stejně tak malé jako

velké. Svěřili jsme tedy tuto záležitost Panně Marii. Příští den přišel na náš dvůr jeden člověk a řekl, že vyměňuje ústřední topení a má téměř nový zásobník na 800 litrů, zda bychom ho nemohli potřebovat. Jindy jsem při jednom shromáždění s dobrovolníky konstatovala, že mezi potravinami, které jsou určeny pro bezdomovce v Turině, není mléko. „Dejte jim také mléko,“ řekla jsem mládenci, který nakládal auto. „Ale my už máme jenom toto,“ odpověděl mladík. „Dejte jim ho, říkám ti!“ A odpoledne přijelo auto a složilo u nás 740 litrů mléka.«

»Tak se to děje ve vašem společenství, ale proč se tak neděje i jinde?«

»Protože jsme si nezvykli, abychom dali Prozřetelnosti místo. Ještě obdivuhodnější je to s radikální proměnou, ke které dochází u mladých lidí, kteří se svěřují našemu společenství. Podívejte se na příklad: Před několika měsíci k nám přišla policie a zatkla jednoho mladíka, který byl u nás hostem teprve několik měsíců. Byl zatčen kvůli přečinům, kterých se dopustil, ještě než vstoupil do našeho společenství, když byl ještě pod vlivem drog. Za týden byl propuštěn a předán do naší odpovědnosti, jak se to všeobecně stává. Policisté ho přivedli zpátky a já jsem řekla chlapci: „Armande, udělej panu komisaři a jeho kolegům dobrou kávu.“ Když odešel, zvolal komisař s výrazem obdivu: „Ale sestro, jaký div se tady stal? Když jsme ho prohledávali, byli jsme úplně šokováni, když jsme v jeho kapse našli růženec. (V kapsách našich chlapců je vždy růženec!) Policisté si mysleli: „To je trik, to známe!“ Ale on nikdy nechtěl ani telefonovat, ani nechtěl cigarety, po celou dobu své vazby byl úplně spokojen se svým růžencem.«

*Podle Maria heute
3/2002,
překlad -lš-*

Poselství Královny míru

Drahé děti!

Dnes vás zvu, abyste se v modlitbě sjednotili s Ježíšem.

Otevřete Mu své srdce a darujte Mu vše, co je v něm: radosti, zármutky i nemoci. Tento čas ať je pro vás časem milosti.

Modlete se, děti moje, a ať každý okamžik patří Ježíšovi.

Jsem s vámi a přimlouvám se za vás.

Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

Medžugorje, 25. 3. 2002

Kristus vstoupil do našich pekel...

Ježíš jim prohlásil: „Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uvidí Boha.“ Stačí trochu sebezpozorování, abychom zjistili, že naše srdce není čisté. Je schopno velkodušných vzletů k Bohu i k lidem, ale je také zřídlem všech našich špatných myšlenek. Z těchto myšlenek se rodí smutek a nemoc. Otevřít své srdce Kristu znamená nechat Ho proniknout až ke zřídlu našich myšlenek; toto místo se nám však jeví tak temné, že se za ně stydíme a že je skrýváme před Božím pohledem. Chceme Mu přinášet jen to, co je v našich očích krásné.

Měli bychom připustit realismus Vtělení, vždyť Kristus sestoupil do našich pekel a tam nám nabízí setkání.

Nestydme se za naši chudobu. Znáť Krista, to je věřit, že přišel, podle jeho vlastních slov, jedine pro nemocnou a hříšnou část nás samých. On nás tolik miluje, ale nemůže si vynutit vstup do našich hlubin. Vezměme tedy vážně tuto výzvu Panny Marie a nechme Ho vstoupit samotného tam, kde nás může uzdravit – a nabudeme znovu radosti a svobody.

Bratr Efraim k poselství Královny míru 25. 3. 2002

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

dechl a řekl jim: „Přijměte Duchu svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpustěny, komu je neodpustíte, tomu odpustěny nejsou.“

Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Bliženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána.“ On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho rukou jizvy po hřebecích a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“

Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, sta-

nul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebud' nevěřící, ale věřící.“

Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“

Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili.“

Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

Alláh není Otcem Ježíše Krista

Při vši snaze o porozumění není možné smést rozdíly ze stolu

Často slyšíme, že křesťanství a islám jsou si v pojetí Boha velmi podobné. K takovému zcela chybnému hodnocení může vést jen velmi povrchní znalost islámu a poselství Ježíše Krista.

Pokud jde o tato dvě světová náboženství (křesťanství a islám), často se zastává názor, že obě náboženství jsou si velmi podobná a liší se pouze v nepodstatných detailech. Obě náboženství jsou zcela evidentně monoteistická a Bůh se v nich jeví identický, obě znají Ježíše Krista, obě staví na svatých knihách a mají nábožen- sky motivovanou etiku.

Proč tedy máme hlásat muslimům křesťanskou víru, když jsou tu jen rozdíly ve způsobu klanění?

To je ovšem veliký omyl.

Pravda je zcela jiná: Mezi oběma náboženstvími, křesťanstvím a islámem, jsou zásadní a podstatné rozdíly. Jistě, jako křesťané souhlasíme, když muslimové odmítají modloslužbu a věří jako my jen v jednoho Boha. Respektujeme jejich úctu a zbožnost mnoha muslimů. Ale z toho nevyplývá, že mezi oběma náboženstvími je možno vložít rovnítko. Právě naopak.

V minulosti sklouzávaly střety mezi muslimy a křesťany často do apologetické a polemické sféry. Pro vzájemnou zášť a pohrdání docházelo často i ke krvavým střetům, ke korupčnímu zneužívání vlastní moci a po staletí se živily rozdělující předsudky. A tyto skutečnosti bohužel mají dlouhodobý vliv.

V koncilním prohlášení o vztahu Církve k nekřesťanským vyznáním čteme: »Jelikož během staletí povstalo mezi křesťany a mohamedány nemálo rozbrojů a nepřátelství, vybízí posvátný sněm všechny, aby zapomněli na to, co bylo, aby se snažili o vzájemné porozumění a společně chránili a podporovali sociální spravedlnost, mravní hodnoty, mír a svobodu pro všechny lidi.«

Koncil tedy vyzývá křesťany a muslimy, aby vytvořili novou atmosféru, nové klima vzájemného porozumění. Je třeba vytvořit nový vztah, odbourat tvrdošijné předsudky a podporovat vzájemný respekt a úctu. Úcta k druhému a k jeho myš-

lenkovému světu je základním předpokladem pro každý pravý rozhovor, pro každé úsilí o vzájemné pochopení.

Na druhé straně není možno přehlížet, že setkání, rozhovor, úcta nemohou znamenat zřeknutí se vlastního přesvědčení a víry a bezmezného přitakávání k jiné víře. Ochota k porozumění neznamená, že se rozdílnosti prohlašují za nepodstatné, odlišnosti se smířují a všechny zvláštnosti se pokládají za podivínství.

Tolerance – abychom použili tohoto využívaného a ještě více zneužívaného slova – nemůže spočívat v tom, že se v každém mezináboženském rozhovoru relativizují, obcházejí, zamlčují nevyhnutelné otázky po pravdě, tedy absolutní pravdě.

Naopak. Kde skutečně vládne vzájemná úcta, je možno i nejhlubší rozdíly postavit s plnou vážností do pravého světla: neboť teprve když přes vedlejší i do popředí se tlačící odlišnosti dospějeme až k posledním podstatným rozdílům, je možné setkání mezi dvěma partnery takovými, jací jsou.

Právě to je výraz hluboké úcty, když se berou vážně ty nejpоследnější rozdíly.

Podle koncilu má vzájemné pochopení vést k tomu, aby se obě strany snažily o vzájemné porozumění a společně chránily a podporovaly sociální spravedlnost, mravní hodnoty, mír a svobodu pro všechny lidi.

Tim není řečeno, že toto společné úsilí je náhražkou za úsilí o obrácení a že je náhražkou hlásání evangelia. Dále nesmíme zapomínat, že obě tato náboženství se pokládají za zjevná náboženství, a to nutně klade určité meze našemu dialogu. Ale i v rámci těchto hranic musíme usilovat o to, aby se situace zlepšila a byly odbourány vzájemné předsudky.

»Křesťanství a islám nechtějí vyjadřovat náhodné soukromé náboženské názory nebo přesvědčení, nýbrž cítí se Bohem pověřené, aby všechny lidi seznámily s určitými pravdami. Jsou to tedy v obou případech náboženství misijního charakteru. Náboženství je možno si zvolit, zjevení nikoliv. Zjevení buďto je, nebo není. Obě tato vyznání chtějí být poselstvím spásy, to znamená výzvou a pozváním, rozkazem a nabídkou Boha člověku. Věřit jim nebo je odmítat znamená nikoliv přijetí náboženského názoru, nýbrž poslušnost nebo neposlušnost vůči Božím slovu a dílu.« (Kellerhals, E.: Svět víry muslimů, 1961.)

Tento radikální, absolutní nárok obou náboženství není možné zmírnit poukazem, že jde o velká pouta spojující křesťany a muslimy, kteří jsou služebníky jednoho a pravého Boha. Islámský monoteismus se totiž nestaví pouze proti pohanskému polyteismu, ale i proti křesťanské víře v trojjediného

Boha a obě tato náboženství potírá jakožto pověru a neposlušnost vůči Boží vůli.

V téměř chorobném úsilí zdůraznit společné rysy monoteistických náboženství mluví se dnes s oblibou o trojím potomstvu Abraháma: židovství, křesťanství a islámu.

Kdo zná jen povrchně na jedné straně křesťanství a Bibli a na druhé straně islám a Korán, může nabýt dojmu o velké podobnosti a nepozoruje, že se zde ve skutečnosti jedná o zcela odlišný obraz Boha i člověka.

Jádrem islámského náboženství je věta: »Není Boha kromě Alláha a Mohamed je jeho prorok.«

První část této věty: »Není Boha kromě Alláha« není možno číst bez druhé poloviny: »...a Mohamed je jeho prorok.« Neboť teprve tím se vystihuje, konkretizuje a historicky fixuje, co je to muslimský monoteismus.

Jen Mohamedem hlásaný monoteismus je islám. K samé podstatě islámské víry patří právě tato jednota: víra v jedinečnost Alláha a víra ve zjevení přijaté od Mohameda. Jak velice tvoří obě tyto věty jednotu, je zřejmé z toho, že Mohamed není pro muslimy ani spásitel, ani prostředník mezi Bohem a člověkem, není ani autor nebo inspirovaný spisovatel Koránu, nýbrž pouze příjemce a hlasatel zjevení, které mu bylo nadržováno, a v tom spočívá jeho důstojnost.

Tim je jeho osoba podstatně spojena se zjevením, a proto je pro muslima Božím poselstvím jen to, co hlásá Mohamed.

I křesťanské vyznání víry začíná vírou v jednoho Boha. Ale již zde se ukazuje zásadní rozdíl: neboť křesťanská víra v Boha má zcela jiný obsah: Bůh zde není nazýván jenom »Bůh«, »Všemohoucí«, »Stvořitel«, ale »Otec«.

Tento vztah dítě – otec, který pro křesťany patří k samé podstatě víry, je pro muslima nemyšlitelný, ba přímo rouhavý,

protože vidí vztah mezi Bohem a člověkem výlučně ve vztahu stvořitel – tvor, pán – otrok.

Křesťanské vyznání víry obsahuje i určité výpovědi o nositeli spásy: zatímco islám vyznává pouze, že Mohamed je nositelem a hlasatelem zjevení, pro katolickou církev je Kristus nejen nositelem zjevení, nýbrž sám je Zjevení. Není jen zprostředkovatelem víry, ale je sám předmětem víry. Není jen »prorok«, nýbrž »Pán«. Nese totéž jméno, jaké žid dává jen Bohu: Bůh. On je pravý člověk a pravý Bůh.

Ježíšův vztah k člověku je zcela jiný než u Mohameda. Proto také vztah věřících křesťanů k němu je jiný než vztah muslimů k Mohamedovi: Křesťan věří v Krista, muslim věří tomu, co hlásá Mohamed jako Boží zjevení.

Křesťan vidí Krista vždy spolu s Bohem a nezná žádný předěl mezi Otcem a Synem. Muslim vidí mezi Alláhem a Mohamedem ten největší odstup, jaký si můžeme představit, totiž odstup mezi pánem a otrokem, svatým a hříšníkem, stvořitelem a tvorem, mezi Bohem a člověkem. V islámu je příběh Mohameda podstatně spojen s islámským poselstvím, a proto jsou slova a činy Mohameda pro muslima autoritativní a směrodatné.

Pro křesťana je však příběh Ježíše Krista něčím mnohem více. Je to příběh a událost samotné spásy. V Ježíši z Nazareta sám Bůh zasahuje do lidských dějin a zjevuje svou svatou a trojjedinou bytost. Proto poselstvím spásy nejsou pro křesťana pouze Kristova slova, nýbrž celé jeho dílo, jeho utrpení, smrt a zmrtvýchvstání, skrze které jednou provždy obnovil smír mezi Bohem a lidmi.

Mezi ústředním postavením Ježíše Krista, vtěleného Boha, které mu v křesťanství náleží, a mezi druhořadou rolí Mohameda v islámu není tedy vůbec žádná podobnost. Chtít zde najít třeba jen náznak analogie je

tím nejtěžším omylem, jakého je možno se dopustit jak vůči křesťanství, tak vůči islámu.

Také třetí část vyznání křesťanské víry nemá v islámu žádnou obdobu, neboť všechno, co je v Nové zákoně známo o Duchu Svatém, je pro islám zcela nemyslitelné.

Islám je jistě náboženská společnost, ale není to církev. Nezná svátosti, nemá kněžský stav, nemá hierarchii a neví nic o přímém vedení společenství i jednotlivců Božím Duchem. Islám je pouze »národ věřících«, který je veden knihou a výkladem učenců a jehož víra je slepým aktem poslušnosti, odevzdanosti a podřízenosti osudově působící Boží moci.

I křesťan je vázán na slovo zjevení a není vystaven pouhé náboženské subjektivitě, ale vyznává, že víra je nabídka a dar Boha a vzniká v člověku skrze působení Ducha Svatého, že tento Duch udržuje společenství věřících, Církev, v pravé víře, působí v lidech a vede je ke spáse.

V rozhovoru s muslimským přítelem musíme být pravdiví a věcní a varovat se toho, rozměňovat tyto protiklady a z falešných ohledů zamlčovat svědectví o trojjediném Bohu, o Ježíši Kristu, Vykupiteli z viny a hříchů.

Teprve svědectví křesťanského života může hluboce nedůvěřivého a předsudky zatíženého muslima otevřít k pravému rozhovoru. K tomu náleží také trpělivost a modlitba. Otázka, která z toho musí vzejít, je otázka po Ježíši Kristu: »Kdo je to? Proč se k němu modlíš?« To je ústřední otázka, o kterou jde v každém rozhovoru s hledajícím muslimem.

Při setkání křesťanů a muslimů jde o to, aby muslim u křesťanského partnera cítil, že křesťan je ve svém myšlení, konání a mluvení určován Ježíšem Kristem, který je jeho Cesta a Pravda.

*Z Vision 2000 2/2002,
přeložil -lš-*

Dezinformace o Medžugorji na českém internetu

Na internetových stránkách ChristNet.cz byly uveřejněny dezinformační materiály o Medžugorji. Tyto informace byly před více než deseti lety (10. dubna 1991) vyhodnoceny Jugoslávskou biskupskou konferencí a oficiálně uzavřeny jako bezpředmětné. Bohužel mnozí lidé z neznalosti nebo zaujatosti proti zjevením je soukromě dále šíří a vydávají za oficiální církevní stanovisko.

Uvedené informace byly převážně šířeny biskupem Žaničem v letech 1981-85. Pro málo informované čtenáře uvádíme základní doplňující informace, objasňující celou záležitost.

Bezprostředně po začátku zjevení v Medžugorji byl o těchto událostech informován biskup Žanič, do jehož diecéze farnost Medžugorje patří. (Normálně takovou záležitost vždy řeší místní biskup.)

Biskup Žanič, když komunistický režim obviňoval Církev z inscenace a lži, na základě osobních šetření po tři měsíce prohlašoval a publikoval, že děti, které mají zjevení, nelžou. Navíc chtěl tato zjevení ihned, ještě v průběhu, prohlásit za pravá.

Ale došlo k osobním a jiným rozporům s františkány (nikoliv z Medžugorje) a biskup začal být zaujatý i vůči zjevením. Začal říkat a psát, že zjevení jsou inscenována ďáblem. K tomu ale namítl prof. Rupčić, že to není možné, neboť ďábel by se obrátil. Dříve říkal: Nemodlete se, nevěřte, nechodte na mši, neobracejte se, nezpovídejte se, nechodte na adorace, kradte, neusmířujte se, rozvádějte se ... A v Medžugorji říká: Modlete se, věřte, chodte na mši, obračejte se, usmířujte se, nerozvádějte se ... To by byl největší zázrak na světě.

Dále biskup Žanič začal říkat, že jde o halucinace. Ale halucinace s určitým obsahem může mít jeden člověk, nemůže je však mít stejně šest lidí. Kolektivní halucinace psychiatrie nezná.

Když ani s tímto vysvětlením neuspěl, začal sbírat různé pomluvy a zkreslené informace a dělat z toho dalekosáhlé závěry. Potom dne 2. června 1982 navštívil Jana Pavla II. a oznámil mu své rozhodnutí, že prohlásí zjevení za nepravá. Papež jej pozorně vyslechl a pak upozornil, že vychází z nepodložených domněnek. Doporučil mu další zkoumání, což biskup Žanič slíbil. Ale své čtyřčlenné komisi dal pokyn, aby sbírala materiály proti pravosti zjevení, a nikoliv aby objektivně zkoumala vizionáře a průběh zjevení. (Dr. Ivan Dugandžić – jen člen komise.)

Sám dále intenzivně sbíral další nepravdy a domněnky a podařilo se mu je uveřejnit v L'Osservatore Romano a v La Croix v listopadu a zejména v prosinci 1984.

Za této situace podal arcibiskup Franič, předseda teologické komise při Jugoslávské biskupské konferenci, na biskupa Žaniče dne 29. 1. 1985 stížnost do Vatikánu. Kongregace kardinála Ratzingera zjistila, že stížnost je oprávněná, a odňala v dubnu 1985 biskupu Žaničovi právo o událostech dále rozhodovat. Dále ho požádala o předání dokumentace, což se uskutečnilo ve Vatikánu dne 15. 5. 1985.

Na podnět Vatikánu vytvořil v roce 1987 kardinál Kuharić, předseda Jugoslávské biskupské konference, novou komisi při biskupské konferenci, v níž byl biskup Žanič pouze členem.

Biskupská konference pomocí čtrnáctičlenné komise se znovu uvedenými domněnkami a nepravdami zabývala a oficiálně je definitivně dne 10. dubna 1991 zhodnotila s tím, že jsou pro pravost zjevení bezpředmětné. Tedy názor biskupa Žaniče, že zjevení jsou nepravá, je třeba chápat jako soukromý názor, protože oficiální církevní stanovisko k tomuto závěru nedospělo.

Pokračování na str. 13

Život Kristův (70)

LXX. Poslední slova Kristova na kříži „Otče, odpuť jim ...“

1) Všechno to, čemu Ježíš učil, a to, co konal v průběhu svého smrtelného lidského života, dosahuje vrcholu pravdy a svatosti právě na kříži. Slova, která pronesl Ježíš na kříži, představují definitivní poselství a zároveň také potvrzení Jeho svatého života, který se uzavřel totálním sebedarováním v poslušnosti Otci kvůli spáse světa. Ta slova, která uchovali v paměti Jeho Matka a učedníci, kteří byli přítomni na Kalvárii, byla předána prvotní komunitě a také všem budoucím pokolením, aby tato slova vrhala světlo na Ježíšovo vykupitelské dílo a inspirovala Kristovy následovníky v době jejich pozemského života a v okamžiku jejich umírání. Rozjímáme tedy i my nad těmito slovy, jak to činili mnozí křesťané všech dob.

2) První věc, kterou odhalíme, spočívá v tom, že v těchto slovech se skrývá hluboké poselství o odpuštění. *Otče, odpuť jim, vždyť nevědí, co činí* (Lk 23,34). Podle Lukášova vyprávění jsou právě tato slova tím prvním, co Ukřižovaný pronesl. Ihned si položíme otázku: Nejedná se snad právě o to slovo, jež jsme měli zapotřebí slyšet právě my? Ale za těch okolností a v dané situaci po známých událostech a právě před těmi lidmi, kteří nesli vinu za to, že požadovali Ježíšovo odsouzení, a za to, že byli naplněni takovou záští a zuřivostí proti Ježíšovi, kdo by tedy v takové situaci a za takových okolností čekal, že z Ježíšových rtů vyjde takovýto zcela překvapivý výrok o odpuštění? A přece evangelium nám dává jistotu: Z výšin kříže zaznělo slovo odpuštění!

3) Nyní se pokusíme vystihnout základní aspekty onoho poselství o odpuštění. Ježíš nejenže sám odpouští, On dokonce vyprošuje odpuštění od Otce

pro ty, kdo Ho vydali na smrt, proto také pro nás pro všechny. To je také výraz totální Kristovy upřímnosti a lásky, z níž toto odpuštění vychází. Je to úplně nová událost v dějinách lidstva i v dějinách smlouvy. Ve Starém zákoně čteme řadu textů pocházejících od žalmistů, kteří žádali odplatu nebo potrestání od Pána pro své nepřátele. Tyto texty se často opakují v křesťanské modlitbě, i liturgické, musíme je ale interpretovat ve světle Ježíšova učení o lásce k nepřítelům i ve světle Jeho příkladu, vždyť Ježíš miloval i své nepřátele. Totéž lze říci o některých výrocih proroka Jeremiáše (srov. Jer 11,20; 20,12; 15,15) a o mučednicích z Druhé knihy Makabejské (srov. 2 Mak 7,9.14.17.19). Ježíš převrací takové pojetí přímo před Boží tváří a pronáší docela jiná slova nežli ostatní. Vždyť Ježíš připomenul těm, kdo mu vytýkali Jeho styky s hříšníky, že již ve Starém zákoně podle svědectví inspirovaného Božího slova chce Bůh milosrdenství (srov. Mt 9,13).

4) Je třeba dále upozornit na to, že Ježíš odpouští bezprostředně, i když se zatvrzelost odpuřců nepřestává projevovat. Odpuštění je Jeho jedinou odpovědí na tuto zatvrzelost v nenávisti. Ježíšovo odpuštění je adresováno všem těm, kdo z lidského hlediska byli odpovědní za Jeho smrt, tedy nejen vykonatelům rozsudku, ale také všem nablízku i v dáli, viditelným i skrytým, kteří mají svůj podíl na procesu, který Ho přivedl k odsouzení na dřevo kříže. Pro ty všechny Ježíš vyprošoval odpuštění, takže apoštol Jan, když nejprve napomenul křesťany, aby nehřešili, může dodat: *Moje milé děti! Toto vám píšu, abyste nehřešili. Zhrěší-li však někdo, máme přímluvc*

u Otce: Ježíše Krista spravedlivého. On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejen za naše hříchy, ale i za hříchy světa (1 Jan 2,1-2). Ve stejné linii hovoří i apoštol Petr, který v řeči před jeruzalémským lidem na všechny vztáhně polehčující okolnosti nevědomosti (srov. Sk 3,17; srov. 23,34) a ohlašuje nabídku odpuštění (srov. Sk 3,19). Je opravdu povzbudivé vědět, že podle listu Židům ukřižovaný Kristus, věčný velekněz, zůstane stále Tím, kdo se přimlouvá ustavičně za hříšníky, kteří skrze Něho přistupují k Bohu (srov. Žid 7,25). On je tedy Přímluvcem, Obhájcem, Parakletem (srov. Jan 2,1), který na kříži místo obžalování provinění svých křižovatelů vše zmírňuje a říká, že si neuvědomují, čeho se vlastně dopouštějí. Je to dobrotivost soudu, ale také soulad s realitou, s pravdou, již pouze On sám může vidět v nitru svých protivníků i všech hříšníků, proto platí, že mnozí mohou být méně vinni, než by se na první pohled mohlo zdát (srov. Mt 7,11). Právě na Kalvárii se Ježíš stává před Otcem přímluvcem za hříšníky i jejich zastáncem.

5) Toto odpuštění ze dřeva kříže je obrazem a počátkem onoho odpuštění, které Ježíš chce přinést celému lidstvu prostřednictvím své oběti. Aby zasloužil toto odpuštění a také milost, která očišťuje a přináší do srdce člověka božský život, Ježíš se heroicky obětoval za celé lidstvo. Všichni lidé, každý člověk v konkrétnosti svého vlastního já, svého dobra i svého zla, tedy všichni jsou potenciálně, a spíše lze říci vědomě, zahrnuti do Ježíšovy modlitby obrácené vůči Bohu Otci: „Odpuť jim.“ Tato prosba o smilování, mírnost a o jakési téměř nebeské porozumění se vztahuje bezesporu i na nás: „Vždyť nevědí, co činí.“ Snad žádný z hříšníků úplně neunikne oné nedokonalosti poznání, a proto paprsek této prosby o odpuštění, která vyvěrá z něhou přeplněné

ho Ježíšova srdce, toho Ježíše, který umírá na kříži. To však nesmí nikoho vést k domněnce, aby zneužíval tohoto bohatství dobroty, tolerance a trpělivosti Boží, protože to všechno má hříšníka přimět k obrácení (srov. Řím 2,4). Takový člověk, který by se odmítal obrátit, by si zatvrzelostí svého srdce pro sebe nashromáždil Boží hněv pro den, kdy se zjeví spravedlivý Boží soud (srov. Řím 2,5). A přece i za takového člověka umírající Kristus vyprošuje od Otce odpuštění, byť by pro obrácení takového člověka bylo zapotřebí speciálního zázraku. Vždyť ani on vlastně přesně neví, čeho se dopouští!

6) Rozhodně není nezajímavé, že již v okruhu prvních křesťanských komunit poselství o odpuštění bylo přijato a že podle něho jednali první mučedníci pro víru, kteří opakovali Ježíšovu modlitbu k Otci a opakovali přitom téměř stejná slova jako Ježíš. Tak jednal prvomučedník Štěpán, který podle knihy Skutků v okamžiku své smrti prosil: *Pane, nepřičítej jim tento hřích* (Sk 7,60). Rovněž svatý Jakub podle toho, co říká Eusebius z Caesareje, následoval Kristova příkladu a podobnými slovy jako Mistr vyprošoval během svého umučení odpuštění (srov. *Historia Eccles.* II, 23, 16). Tak mučedníci uváděli do života Mistrovo naučení, v němž praví: *Ale já vám říkám: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují* (Mt 5,44). K tomuto naučení Ježíš připojil ve vrcholném okamžiku svého života svůj příklad a Jeho první následovníci se Mu připodobňovali v tom, že odpouštěli a vyprošovali Boží odpuštění pro ty, kdo je pronásledovali a zabíjeli.

7) První Kristovi následovníci pamatovali rovněž na další událost, která se odehrála na Kalvárii a která zapadá do rámce Kristova kříže jako poselství o odpuštění. Ježíš totiž řekl jednomy ze zločinců, kteří byli

ukřížování spolu s Ním: *Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji* (Lk 23,43). Je to velmi dojemná událost, v níž můžeme vidět jak působí všechny rozměry díla spásy, jež se konkretizuje v odpuštění. Onen zločinec předtím uznal svoji hříšnost, když napomínal v okamžiku exekuce svého druhu, který se Ježíšovi posmíval: *Ani ty se nebojíš Boha? Vždyť jsi odsouzen k stejnému trestu! My ovšem spravedlivě: dostáváme přece jen, jak si zasloužíme za to, co jsme spáchali, ale on neudělal nic zlého* (Lk 23,40-41). Pak prosil Ježíše, aby na něj nezapomněl: *Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království* (Lk 23,42). Ten muž jasně vnímal, že Ježíšovo odsouzení bylo čímsi hrubě nespravedlivým, poněvadž Ježíš se nedopustil ničeho zlého. Z tohoto důvodu také tento muž nepřítakával posměškům druhého zločince ani posměškům okolostojících. *Copak ty nejsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!* (Lk 23,30), to jsou slova nekajícího se lotra. Členové velerady Ježíšovi říkali: *Jiným pomohl, ať pomůže sám sobě, je-li Mesiáš, Boží Vyvolený!* (Lk 23,35). Vojáci ho uráželi slovy: *Když jsi židovský král, zachraň sám sebe* (Lk 23,37). Kající lotr prosil Ježíše, aby se na něj rozpomenul ve svém království, a tak vlastně vyznal víru ve Vykupitele. V okamžiku své smrti nejen přijímá svoji smrt jako spravedlivou odplatu za to, čeho se dopustil, ale také se obrací na Ježíše, aby Mu sdělil, že v Něho skládá veškerou svoji naději. To je také nejevidentnější vysvětlení epizody, kterou nám vypravuje Lukáš. Ukazuje se, že z psychologického hlediska na proměnu lotrova smýšlení silně působil Ježíšův příklad, tedy to, jak Kristus přijímal své vlastní utrpení; byť byl zcela nevinný, umíral se slovem odpuštění na rtech. Nejhlubším a tajemným kořenem tohoto obrácení však byla milost Vykupitele, který „obrací“ tohoto člověka a uděluje mu Boží odpuštění. Ježíšo-

va odpověď je totiž zcela bezprostřední. Ježíš přislíbuje kajícímu a obrátivšímu se lotrovi to, že bude spolu s Ním v ráji, a to ještě téhož dne. Jednalo se tedy o úplné odpuštění. Ten, který se dopustil loupeží a dalších zločinů, což jsou velké hříchy, se v posledním okamžiku svého života stává svatým. Dalo by se říci, že v tomto Lukášově textu máme doloženu první kanonizaci v dějinách. Vykonal ji sám Ježíš ve prospěch jednoho lotra, který se na Něj obrátil v onom velmi dramatickém okamžiku. To dokládá, že lidé mohou díky Kristovu kříži obdržet odpuštění všech svých provinění i celého zkaženého života také v posledním okamžiku, pokud se odevzdají milosti Vykupitele, který je obrací k sobě a zachraňuje. Ježíšova slova obrácená ke kajícímu lotru obsahují rovněž příslib dokonalé blaženosti: *Dnes budeš se mnou v ráji* (Lk 23,43). Vykupitelská oběť tedy lidem otevírá bránu věčné blaženosti. Je to dar spásy, který je bezesporu úměrný hodnotě oběti, a to navzdory evidentnímu nepochybnému poměru mezi prosbou lotra a obrovitostí odměny. Překonání této disproporce mezi prosbou lotra a odměnou je dílem oběti Krista, který zasloužil nebeskou blaženost celou hodnotou svého života a své smrti. Epizoda, kterou nám vypravuje Lukáš, nám připomíná, že ráj je nabídnut celému lidstvu, každému člověku, když se podobně jako kající lotr otevře milosti a když položí veškerou svoji naději v Krista. Jedná se o okamžik pravého obrácení, okamžik milosti, který má větší hodnotu než celý stvořený svět, jak tvrdí svatý Tomáš Akvinský (srov. STh I-II, q. 113, a.9, ad 2). Proto také tato milost může vyrovnat účty celého lidského života a může v člověku, a to v kterémkoli člověku, uskutečnit právě to, co slíbil Ježíš svému druhu v utrpení: „Dnes budeš se mnou v ráji.“

Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM

DEZINFORMACE O MEDŽUGORJI NA ČESKÉM INTERNETU – pokračování ze str. 11

Jsou známé dva důvody, které značně ovlivnily názory biskupa Žaniče. První důvod se týká předávání farností s františkány diecézním kněžím. V minulých stáletích při útlaku v Bosně-Hercegovině zůstali totiž s lidem pouze řeholníci, františkáni. Podle dohody z roku 1975 mají františkáni předávat některé farnosti do diecézní správy. Ale biskup Žanič chtěl zrychlit a rozšířit toto předávání; narazil však na odpor, zejména u věřících, kteří mají františkány v oblibě.

Druhým důvodem byl vleklý spor se dvěma františkány z Mostaru. Ti řekli, že v jisté záležitosti biskup nejednal správně, a ten je nechal dne 7. 2. 1983 zbavit kněžské činnosti. Oba se obrátili přes Vicku na Pannu Marii, a ta řekla, že se neprovinili. A to nakonec za 10 roků potvrdil i soud Apoštolského stolce v Římě, který dne 27. 3. 1993 konstatoval, že františkáni se nedopustili provinění, ale biskup Žanič jednal v rozporu s kanonickým právem.

Když biskup Žanič začal šířit své domněnky a nepravdy veřejně, přes katolický tisk, zasáhl oficiálně arcibiskup Franic a Vatikán, ale biskupu Žaničovi též napsal jasný dopis jeden z nejlepších odborníků na mystiku, kardinál Hans Urs von Balthasar:

Pane, jak smutné dokumenty jste vyslal do světa! Hluboce mě zarmoutilo, když jsem viděl, jakým způsobem byla zneuctěna biskupská hodnost. Místo toho, abyste byl trpělivý, hřmíte a pouštíte jupiterské blesky očerňováním úctyhodných a nevinných lidí, kteří si zaslouží Vaše ohledy a Vaši ochranu. Stále znovu vycházíte z obvinění již stokrát vyvrácených ... Doufám, že se opravdu modlíte k Pánu a k jeho Matce, aby toto smutné, tak důležité drama dovedli ke konci, jenž by byl ku prospěchu celé Církve. Připojte se ke všem těm, kteří se tak vroucně modlí v Medžugorji.

V Pánu zůstávám Vás

Hans Urs von Balthasar

12. 12. 1984

Závěr

Předložené dezinformace Církve oficiálně považuje (10. dubna 1991) za bezpředmětné, a tím je otevřena cesta k uznání pravosti zjevení. Nicméně dosud nebyla vytvořena komise, která by tento problém (nadpřirozenost zjevení) řešila.

Všechny lékařské komise z let 1982 (prof. Stopar), 1984 (francouzský tým), 1985 (italský tým) a 1997 (mezinárodní tým) konstatovaly, že vizionáři jsou z hlediska psychiatrie naprosto zdraví a že zjevení není možno přirozeně vysvětlit. Rovněž některá zkoumaná uzdravení není možno přirozeně vysvětlit.

V Medžugorji samotném nikdy nebyly problémy s kněžím a ani nejsou, jak to veřejně potvrdil dne 14. 6. 2001 biskup Perić, který sice zjevením nevěří a svůj názor převzal od biskupa Žaniče. Sám více než 10 roků po začátku zjevení žil v zahraničí a po převzetí biskupské funkce nevytvořil žádnou komisi pro šetření a nikdy se s vizionáři nesetkal.

V Medžugorji samotném je denně od začátku zjevení vždy pokoj, klid, radost a lidé tam získávají velké milosti Boží. Nikdo k této pouti není nucen, ale také nejsou zakázané. Pouze podle osvědčených směrnic katolické církve pro prověřování zjevení nesmí mít oficiální, slavnostní ráz. Obyčejné poutě jsou naopak nutné pro pravost zjevení. Pro informaci uvádíme výňatek z medžugorské statistiky jen za rok 2001: Medžugorje navštívil 1 kardinál, 14 arcibiskupů a biskupů. Při mších svatých koncelebrovalo 27 322 kněží a v průběhu celého roku bylo podáno 1 164 000 svatých přijímání. Vizionáři žijí spořádaným křesťanským a rodinným životem.

RNDr. Ing. Frant. Mráček, CSc.

(Další konkrétní informace naleznete na internetových stránkách www.verite.cz.)

Skutečná tvář otce Pia (14)

Tak zašel jednoho krásného říjnového dne František se svým otcem zkrátka do Morcone u Beneventu požádat o přijetí do kapucínského kláštera.

Od tohoto okamžiku padá opona. Jeho představení zachovávají krajní mlčenlivost o všem, co se týká jejich svatého spolubratra, který je obklopen a obtěžován tolikerou naléhavou zvědavostí. Mohu to dovědět: pokud se týká P. Pia, jsou rty italských kapucínů jako zapečetěny.

Tak o jeho noviciátu víme pouze to, co prosáklo v nesouvislých útržcích až už z poznámek jeho rodičů, nebo skrze jiné »indiskrétnosti«, které jsou v jeho neobvyklém případě nevyhnutelné. Protože již tehdy, jak se zdá, vyznačovala se jeho osoba výjimečnými fenomény. Celé dny odmítal tento bledý a chřadnoucí novic pokrm. Stačilo mu zcela svatě přijímání. Když díky chválené svatě poslušnosti k napomenutím přece něco snědl, všechno jídlo vyzvracel. Ve Venafru žil 21 dní zcela bez pokrmu.

Jednoho dne mu novicmistr odepřel svatě přijímání. Následkem toho málem zemřel, a tak jej nechali. Po uplynutí jednoho roku chtěl jej Zi'Orazio vzhledem k jeho bledosti a tmavým kruhům pod očima odvést, ale otec kvardián to odmítl. Brzy nato se zdraví novice upevnilo tak dalece, že jeho rodiče byli zcela uklidněni. Často ho navštěvovali. Nosili mu jídlo... Jednoho dne řekl otec kvardián jeho matce:

»Donno Giuseppe, váš syn jí dobře. Nic mu neschází!«

Jediný choulostivý moment bylo jeho chatrné zdraví s náhlými záchvaty horečky, při kterých pravidelně praskal klášterní lékařský teploměr. Otec ošetřovatel dostal dobrý nápad použít lázeňský teploměr. Jaký byl jeho úžas, když jednoho dne vystoupila rtuť na 48°C!

Jak je známo, takové maličkosti se v klášteře nedají tak snadno ututlat. Během vojenské služby dělal pak později P. Pio starostu vojenským lékařům.

Byly tu tedy jeho horečky. Bylo tu však také jeho sebetřetížení a noční boje. Být v sousední cele vedle P. Pia nebylo žádným potěšením. Nejdříve se domnívali, že ten pekelný rámus vyvolává sám. Teprve když poznali podstatu, přestali mu představení dělat výčitky. Stávalo se, že jeho sousedé celou noc nezamhouřili oka.

Co se vlastně dělo v jeho úzké cele? Dovíme se to jednoho dne. Zatím se musíme spokojit s některými věcmi, které postupně vycházely najevo.

Zcela na počátku svého noviciátu nemohl bratr Pio jedné noci po modlitbě matutina znovu usnout. Když slyšel rámus v sousední cele obývané bratrem Anastázem, naklonil se z okna, aby viděl, co se děje. Náhle spatřil na římsě sousedního okna obrovského černého psa, který se na něho díval »tak divokým zrakem«, že bratr vykřikl a úlekem málem ztratil vědomí. Příznak se obrovským skokem přenesl na sousední střechu a zmizel. Příští den se bratr Pio dověděl, že jeho soused je od předminulého dne mimo klášter. Příhoda vyvolala velký rozruch, protože se ve své naivitě v celém okolí vyptával na toho »strašlivého psa«.

Docházelo k dalším vzrušujícím a nečekaným příhodám. Nepoznali i Boží přátelé, jako sv. farář Arský, zlého nepřítele? Duchovní otec bratra Pia vyvodil z těchto nočních potyček prostý závěr, že malý novic je povolán k velkým věcem.

Prozatím se s tím musel vyrovnat sám. Měl také, jak se sluší, svého anděla strážce, který mu mohl pomoci z bryndy. A se svou neotřesitelnou důvěrou hledal bratr Pio útočiště u vždy dosažitelných průvodců, na jejichž

úctu naše abstraktní zbožnost zapominá. A tak andělé budou hrát i nadále velkou roli v jeho životě.

Vyprávěli mi o tom jednu hezkou příhodu. Jedné noci, kdy to bylo opravdu horké, volal bratr Pio marně svého dobrého anděla. Inu, i andělé mohou mít své slabé chvíle... Ale bratr Pio s tím vůbec nebyl srozuměn. Nemá přece svého anděla strážce pronic zanic. Když se konečně ráno objevil, obrátil se k němu bratr Pio zády.

Jeho noci byly skutečně velmi pohnuté. Když se vrátil do své cely, našel tam všechno vzhůru nohama. Knihy ležely rozházené po zemi, kalamář byl rozbitý, postel zpřeházená. Na všech stranách se vynořovaly příšery, kdekoliv chtěl, věrný svatě řeholi, něco uklidit. Ráno měl často na tváři rány, modřiny pod očima a skvrny po celém těle.

Je třeba dodat, že existence pro takového novice byla krajně nepohodlná. S ohledem na jeho špatný zdravotní stav poslali ho představení ihned po složení slibů do jeho rodného kraje, aby se tam zotavil.

Od té doby známe některé podrobnosti o bratru Piovi od arcikněze z Pietrelcinny Dona Salvatora, který se stal mezitím jeho zpovědníkem, zatímco jeho duchovní vůdce P. Agostino bydlel v jednom klášteře, který se nám nepodařilo zjistit, protože mladý novic vzhledem k neobvyklosti svého »případu« často měnil místo pobytu a byl poslán tu do Pianisi, Morcone, tu do Venafra, Serra Capriola či Monte Fusco.

V dómě v Beneventu byl 10. května 1910 vysvěcen na kněze. Jeho životní sen se konečně stal skutečností a jeho hluboce věřící rodina sdílela jeho radost.

Nechali ho jeho představení stále v Pietrelcině jen ze zdravotních důvodů? V zastřených výrazech promluví P. Pio jednoho dne o tvrdých zkouškách z té doby.

Ale v každém případě by ho byli jeho krajané viděli raději méně svatého. Jednoho krásného dne se vzbouřili u svého arcikněze, protože, jak říkali, mše P. Pia neberou konce... »Člověk rád splní nedělní povinnost a i ve všední den rád zajde na mši, ale nemůže ztráct čas, protože polní práce nepočká...« Don Salvatore si to chtěl sám ověřit a viděl, že mladý kněz skutečně ztratil u oltáře pojem času. Ponořen v Bohu prodléval nekonečně dlouho u mementa či při děkování, zatímco v milém Božím lidu to vřelo netrpělivostí. Co se dalo dělat? Arcikněz přišel na báječnou myšlenku:

»Piuccio,« řekl mu, »dávej pozor. Já tě budu ve jménu svatě poslušnosti postrkovat, když budeš mít pokračovat.« Lest měla skutečně úspěch. Když Don Salvatore v chórové lavici konstatoval, že zdržení otce Pia trvá příliš dlouho, dal mu příkaz, aby pokračoval, a mladý kněz ihned poslechl.

(Pokračování)

OSN POPRVÉ PŘIZNÁVÁ: POPULAČNÍ EXPLOZE JE MÝTUS

*Lidstvo je ohroženo nebezpečným
úbytkem obyvatel světa.*

OSN uveřejnilo před krátkou dobou zprávu, která poprvé veřejně dokumentuje skutečnost, na kterou experti poukazovali již před dlouhou dobou. Fáma o populační explozi ve světě může být definitivně pohřbena jako nepravdivá. Spíše se objevuje tendence, která jde opačným směrem a hrozí nebezpečí, že brzy již počet novorozenců nebude s to udržet dosavadní počet světového obyvatelstva.

Ve zprávě oddělení pro otázky populace v rámci sekce OSN pro hospodářské a sociální záležitosti se hovoří o tom, že ještě před rokem 2050 nebude udržen ani nezbytný index 2,1 dítě na ženu. U 80% světového obyvatelstva bude index porodnosti pod nezbytnou hranicí zachování lidského rodu. Do tohoto propočtu jsou samozřejmě zahrnuty i tzv. problematické země, jako je Indie, Čína, africké země, Bangladéš, Brazílie a Mexiko.

Dlouhou dobu se tvrdilo, že je nutný určitý vývojový standart národa, do kterého se započítává stav zdravotnictví a stav vzdělání, aby bylo možno kontrolovat přírůstek obyvatelstva. Podle nejnovější zprávy OSN je však možno pokles porodnosti pozorovat i v zemích zcela opačného charakteru.

I když studie hovoří o tom, že není možno určit přesně důvody tohoto vývoje, vyplývá z toho zcela jasně, že se zde silně uplatnil vliv tzv. »moderních hodnot«, k nimž patří individualismus, feminismus, konzumismus, materialismus a sekularizace. Mimoto snadný přístup k antikoncepčním prostředkům je rovněž jedním z důvodů, že se stav světového obyvatelstva smršťuje.

Jsou citováni někteří experti, kteří tvrdí, že »protipodrodní étos«, který se šíří ve společnosti bránící otěhotnění, může být nezvratný a může tak vést k dalšímu úbytku světového obyvatelstva. OSN hovoří o vážných problémech, které vzniknou v mnoha zemích pro daňové a sociální systémy a které už nebude možno řešit přistěhovalectvím, protože se brzy zhroutí jejich věková pyramida.

Kath-net 15. března 2002

DESATERO NEZNÁMÉ

Podle průzkumu má většina Němců jen přibližné představy o Desateru. Na 49% východních Němců bylo názoru, že jedním z příkázání Desatera je: Buď tolerantní k jiným náboženstvím. Celkem 89% Němců zařadilo do Desatera: »Miluj bližního jako sám sebe.«

Podle kath-net

MARIINA LEGIE srdečně zve všechny ctitele Panny Marie na Slavnost Acies, slavnostní mši sv. s obřadem, ve kterém každoročně obnovujeme své zasvěcení Matce Boží. **Slavnost se bude konat v neděli 7. dubna 2002 v chrámu sv. Jiljí v Husově ul. v Praze 1 na Starém Městě v 10.30 hod.** Hlavním celebrantem bude Mons. ThDr. Jaroslav Škarvada, který je duchovním vůdcem Kurie Mariiny legie v Praze. Společná modlitba posvátného růžence začíná již v 10.00 hod.

Liturgická čtení

Neděle 7. 4. - 2. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 2,42-47
Ž 118(117),2-4.13-15.22-24
Odp.: 1 (*Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý, jeho milosrdenství trvá navěky.* Nebo: *Aleluja.*)
2. čt.: 1 Petr 1,3-9
Ev.: Jan 20,19-31

Pondělí 8. 4. - slavnost Zvěstování Páně

1. čt.: Iz 7,10-14
Ž 40(39),7-8a.8b-9.10.11
Odp.: srv. 8a+9b (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)
2. čt.: Žid 10,4-10
Ev.: Lk 1,26-38

Úterý 9. 4. - ferie

1. čt.: Sk 4,32-37
Ž 93(92),1ab.1c-2.5
Odp.: 1a (*Hospodin kraluje, oděl se velebností.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 3,7b-15

Středa 10. 4. - ferie

1. čt.: Sk 5,17-26
Ž 34(33),2-3.4-5.6-7.8-9
Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 3,16-21

Čtvrtek 11. 4. - památka sv. Stanislava

1. čt.: Sk 5,27-33
Ž 34(33),2+9.17-18.19-20
Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 3,31-36

Pátek 12. 4. - ferie

1. čt.: Sk 5,34-42
Ž 27(26),1.4.13-14
Odp.: 4ab (*Jedno od Hospodina žádám, abych směl přebývat v Hospodinově domě.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 6,1-15

Sobota 13. 4. - nez. pam. sv. Martina I.

1. čt.: Sk 6,1-7
Ž 33(32),1-2.4-5.18-19
Odp.: 22a (*Ať spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 6,16-21

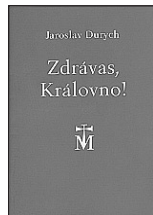

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	7. 4.	8. 4.	9. 4.	10. 4.	11. 4.	12. 4.	13. 4.
Antifona	471	1335	518	518	1708	518	518
Žalm	783	783	783	783	786	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	471	1335	518	518	1708	518	518
Antifony	472	1336	950	965	981	998	1014
Žalmy	813	813	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	514	1337	523	526	1710	532	536
Antifona k Zach. kantiku	515	1337	523	526	1711	533	536
Prosby	515	1337	523	526	1711	533	536
Záv. modlitba	515	1338	524	527	1347	533	1348
Modlitba během dne:							
Hymnus	482	519	519	519	519	519	519
Antifony	474	1338	519	519	519	519	519
Žalmy	474	1265	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	476	1338	524	527	530	534	537
Záv. modlitba	515	1338	524	527	530	533	537
Nešpory:							
Hymnus	477	477	1339	517	517	1714	517
Antifony	478	478	1340	960	976	992	1009
Žalmy	478	478	1340	960	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	513	516	1342	525	528	1717	535
Ant. ke kant. P. M.	513	516	1343	525	528	1718	535
Prosby	513	516	1343	525	528	1718	535
Záv. modlitba	515	515	1338	524	527	1347	533
Kompletář	1238	1242	1242	1250	1254	1257	1238

NOVINKY

Jaroslav Durych: ZDRÁVAS, KRÁLOVNO!

Po sedmdesáti letech se znovu objevuje na českém knižním trhu rozjímání J. Durycha (1886-1962) nad modlitbou, kterou se modlíme na konci každého růžence. Původní texty byly napsány pro revue Na hlubinu, pak byly v roce 1931 vydány knižně. Je z nich patrná Durychova pokora, láska a úcta k Panně Marii a vnitřní pravdivost ve vztahu k Bohu.

*Druhé vydání, v MCM s. r. o. první vydání.
 Brož., A6, 48 stran, 27 Kč*

Jaroslav Durych: UTĚŠITEL NEJLEPŠÍ

Další z Durychových rozjímání, tentokrát nad modlitbou k Duchu Svatému. Tříbí a posiluje svědomí vůči „věcem marným, klamným a nicotným“, otevírá srdce pro „dar radostné síly“, učí přijímat „úžasnou moudrost a zkušenost církve, naší Matky a strážkyně pravdy a víry, ... jejíž přisnost je láskou mateřskou, láskou Ducha Svatého, láskou věčnou“.

První knižní vydání vyšlo v roce 1932. Nyní tedy vychází v MCM s. r. o. vydání druhé.

Brož., A6, 56 stran, 34 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

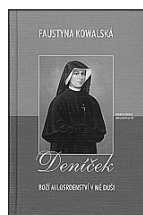
P. Vojtěch Kodet: SVATODUŠNÍ NOVÉNA

Novéna může sloužit jako inspirace k osobní i společné modlitbě, zvláště před slavností Soslání Ducha Svatého, dále před biřmováním, v rámci duchovní obnovy či před důležitými životními rozhodnutími. Každý den novény má tři stěžejní části: četba Božího slova,

rozjímání a modlitba. V dodatku jsou připojeny modlitby k Duchu Svatému a k Panně Marii. Vychází s církevním schválením.

*Karmelitánské nakladatelství, 2. vydání,
 brož., zúž. A6, 48 stran, 39 Kč*

Svatá s. M. Faustyna Kowalská: DENÍČEK - BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ V MÉ DUŠI

Kritické vydání stěžejního díla velké mystičky 20. století s. Faustyny Kowalské. Deník s. Faustyny psaný během posledních čtyř let jejího života na jasnou žádost Pána Ježíše je svým způsobem památník, kam autorka průběžně zapisovala především „setkání“ vlastní duše s Bohem. Pán ji obdařil velkými milostmi: darem kontemplace, hlubokým poznáním tajemství Božího milosrdenství, vizemi, zjeveními, skrytými stigmaty, darem prorokovat a číst v lidských duších. Tyto dary světice použila, aby připomněla odedávna známé, ale zapomenuté pravdy víry o milosrdné Boží lásce k lidem a předala nové formy úcty Božího milosrdenství. Jejich praktikování má vést k obnově náboženského života v duchu křesťanské důvěry a milosrdenství. Velice cenným přínosem pro tuto publikaci jsou rejstříky - věcný, jmenný a místopisný.

Karmelitánské nakladatelství, váz., 120x185 mm, 672 stran, 399 Kč

Henri J. M. Nouwen: NÁVRAT ZTRACENÉHO SYNA

Rembrandtovo zpodobení známého evangelního příběhu o návratu ztraceného syna inspirovalo autora této knihy k úvahám nad jednotlivými dramatickými momenty podobenství - návrat marnotratného syna do otcova domu, otcova láskyplná náruč, zášť staršího syna. Nejdůležitějším poselstvím příběhu je však výzva k lásce, jak ji projevil otec a jak ji přijal syn v plné míře, s naprostou pokorou a oddaností.

Paulinky, brož., A5, 160 stran, 185 Kč

779 00 Olomouc 9
 706 43/02
 P.P.

TISK

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1